

·POŠTNINA · PLAČANA · V · GOTOVINI ·

BOGOLJUB

1930
NOVEMBER

Skozi **30** let vedno
PRIPOROČAM

ALGA
za masažo

ker odpravi
takoj trganje
v

**kosteh
mišicah
členkih**

ALGA
za masažo

ako Vas boli
ali Vas trga
vsled prehlada
v

**zob
zobeh
in glavi**

ALGA
za masažo

pri

**omotici
slabosti
osvežuje in
okrepljuje**

ker

ALGA
za masažo

pri

**influen-
ci-hripi
mrzlico**

oblažuje

ALGA 1 steklenica Din 16.—

Po pošti pošlja **Laboratorij „ALGA“, Sušak**
4 steklenice Din 77.—, 8 steklenic Din 131.—, 14 steklenic Din 205.—, 25 steklenic Din 320.—

H. SUTTNER - LJUBLJANA 7

Samo 49 Din

St. 125. Budilka, 16 cm visoka,
dobro kolesje, 3 letno jam-
stvo Din 49—
St. 105. Enaka, 19 cm visoka,
. Din 64,20
St. 106. Enaka, z radijskimi
štev. in kazalci . . . Din 76—
St. 120. Kovinasta šepna ura
z dobrim koles., navedena
in regul. 31. gar. Din 44—
St. 121. Enaka z radij. štev.
in kazalci Din 58—
— Cenik sestoji in franko. —

Lastna protokollirana, tovar-
na ur v Švic.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti po-
roštvu l. t. d.

Kadar si nabavljate
blago za obleko ali
perilo, zglasite se
zanesljivo v trgovini

R. MIKLAUC

„PRI ŠKOFU“, LJUBLJANA

Lingarjeva ulica — Pred Škofijo

kjer boste postreženi
z dobrim in trpežnim
blagom po nizkih in
solidnih cenah — —

Zunanjim naročnikom se na zahtevo do-
stavijo vzorci v svrhu naročila.

Inserirajte v Bogoljubu!

Pljučne bolezni so ozdravljive!

Pljučna tuberkuloza — Sušica — Kašelj — Suhli kašelj — Zastuzenje — Močno potenje — Bronhialni katar — Katar
v grlu — Sluzni kašelj — Izmetek krvi — Vzdigavanje krvi — Tesnoba — Astmatično hrpenje — Zbudenje l. t. d.,
so ozdravljivi!

Tisoče ozdravljenih!

Zahtevajte takoj knjiško o moji

novi umetnosti hranjenja

ki je že mnoge rešila. Ona pomaga pri vsakem načinu življenja,
da se bolezen hitro premaga. Telesna tešina se poveča ter polahno
popnjenje končno zaustavi bolečine.

Resni moške zdravniške znanosti potrjuje prednost moje
metode ter jo radi priporočajo. Cimprej za-
enete z mojim načinom prehranjenja, tembolje bo za vas.

Popolnoma zastoni dobite mojo knjiško, iz katere boste črpali
množico bolečin, kdor se hoče naglo osvoboditi svojih bolečin
na temeljit in varen način, naj píše še danes. — Opetovano
opozarjam, da prejmete popolnoma brezplačno, brez vsake zaveze
s sveje strani moja pojasnila in bo Vaš zdravnik gotovo pritrđil temu

novemu načinu Vaše prehrane

ki jo označujejo kot izborni prvi profesorji. V Vašem lastnem interesu je torej, da takoj pišete, in
Vas bo nato vsak čas lahko postreglo moje oodno zastopstvo. Črpajte pouk in močao voljo za
zdravje iz knjige izkušnega zdravnika. Vsebuje okrepitev in življensko uteho ter famije ozi-
na vse bolne, ki se zanimajo za sedanje stanje znanstvenega zdravljenja pljuč.

Moj naslov je:

Georg Fulgner, Berlin-Neukölln

Ringbahnstrasse 24, abt. 694 (Deutschland)

Koledar Apostolstva molitve za november 1930.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Pomoč dušam v vica.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Spreobrnjenje budistov in mohamedancev.

Mesečni zavetnik: Sv. Stanislav K. (13.)

Dnevi		Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedna češčenje sv. R. T.	
				Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1	Sobota	Vsi svetl	Misel na nebesa	Bela peč	Sromlje
2	Nedelja	21. pobink.	Posvetitev družin presv. Srcu J.	Ljub. hiralnica	Markovci
3	Poned.	Verne duše	Zapuščene duše v vica	Ustje	Kapele
4	Torek	Karel Bor. š.	Naši škofje	Čol	Arlice
5	Sreda	Cahar., Eliz.	Svetost kršč. zakonov	Črni vrh P.	Koprivnica
6	Četrtek	Lenart o.	Ljudski misijoni	Kropa	Zabukovje
7	Petek	Engelbert š.	Zadoščevanje presv. Srcu Jez.	Jesenice	Zdole
8	Sobota	Bogomir š.	Gorečnost duhovnikov	Novo mesto	Slov. Bistrica
9	Nedelja	22. pb. Božidar m.	Apostolstvo mož. in fantov	Loški potok	Slov. Bistrica
10	Poned.	Andrej Avel. š.	Vesetje radi sv. vere	Sostro	S. Bistrica M. 7 ž.
11	Torek	Martin š.	Stanovitnost v sv. veri	Dol	Sv. Martin Poh.
12	Sreda	Martin p.	Duhovne vaje v Domu	Šmartin K.	G. Poljskava
13	Četrtek	Stanisl. K. s. (m. z.)	Čistost naše mladine	Podlipa	Sp. Poljskava
14	Petek	Jozafat š. m.	Odstranitev razkola	Šmartno Lit.	Črešnjevce
15	Sobota	Leopold kr.	Kršćanska vzgoja otrok	Moravce	Martjanci
16	Nedelja	23. pb. Otmar o.	Katoliška akcija	Bled	Majšperg
17	Poned.	Gregor Čud. š.	Neozdravljivo bolni	Srednja vas	Pečarovci
18	Torek	Odon o.	Vsi, ki trpe pomanjkanje	Mengeš	Makole
19	Sreda	Elizabeta kr.	Dobrodelnost	Ljub. Križanke	Pertoča
20	Četrtek	Feliks V. s.	Razpore družine	Šmartin Š. g.	Polčane
21	Petek	Dorov. Mar. D.	Dijaške Marijine družbe	Hrenovice	Tišina
22	Sobota	Cecilija d. m.	Ljudsko petje po cerkvah	Sp. Tuhinj	Laporje
23	Nedelja	24. pb. Klemen p. m.	Versko življenje po mestih	Bukovščica	V. Dolenci
24	Poned.	Janez od Kr. s.	Dobri duh po redovih	Žiri	Studenice
25	Torek	Katarina d. m.	Odvrnitev pottujšanja	Sv. Katarina	Tinje
26	Sreda	Janez Berhm., s.	Bogoslovci	Rova	Sv. Venčesl.
27	Četrtek	Virgilij m.	Naši misijonarji	Zapoge	Dol. Lendava
28	Petek	Gregor p.	Težko skušani	Vače	Bellinci
29	Sobota	Saturnin m.	Brezposelni. Pregonjani	Studenca	Bogojna
30	Nedelja	I. adv. Andrej ap.	Trpeča Rusija. Umrli	Lilija	Črensovc

ZAHVALE.

Neimenovana iz Domžal se zahvaljuje sveti Mali Cvetki za večkratno uslišanje v težki bolezni. (Zahvala objubljena). — I. J. (Ljubljana) se zahvaljuje presv. Srcu J., sv. Mali Cvetki in S. M. Celini za hitro pomoč v važni zadevi. — F. M. se zahvaljuje Materi božji, sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. J. za uslišano prošnjo, za zdravje hčerke. (Dar 20 Din.) — Po zaobljubi se zahvaljuje Mar. Elbi: sv. Tereziji Det. J., presv. Srcu J. in M. za ozdravljenje sestre — brez operacije. — Ivana Merše iz Mengša se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za pomoč v zelo nevarni bolezni. — Družbenka P. T. se zahvaljuje presv. Srcu J., Lurški Devici, sv. Tereziji Det. J., sv. Jožefu in sv. Antonu P. za dobljeno zdravje, četudi zdravniški niso več upali.

PROSNJE.

M. M. se priporoča presv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Tereziji in sv. Jožefu za pomoč v nesreči in za pravo rešitev v težkem položaju. —

Neka družina se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, vernim dušam v vica in molitvi vernikov za dosego številnih milosti. — Mar. družbenka se priporoča presv. SS. za pomoč v dolgoletnih stiskah in težavah. — Sv. Tereziji Det. J., sv. Jožefu, presv. Srcu priporoča M. H. svojega moža in njegove težave, sebe in svoje namene, priporoča se tudi molitvi dobrih src. — Mati priporoča v molitev čč. ss. karmeličankam spreobrnjenje svojega, po slabi družbi skvarjenega sina. — Neka mati molitvi Bogoljubovih bralcev svoje zdravje in mir v družini. — Neka oseba se priporoča Mariji, sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, sv. Antonu P. in Slomsku za pomoč v hudih stiskah. — Neka oseba priporoča svoje namene presv. Srcu J., sv. Tereziji Det. J., sv. Antonu; priporoča se tudi molitvi čitateljem B. — V molitev se priporoča več oseb. (Volarje). — Mar. družbenica se priporoča Materi božji, presv. Srcu J., sv. Roku in sv. Mali Cvetki za zdravje in za odločnost v poklicu.

P * O * M * A
K * * * * *
* J * E * Z *

P * I * J * I
* * * * *
* V * S * V *

NOVEMBER

XXVIII. LETNIK

1930

Brezmadežna – veliko znamenje za naše dni.

Alojzij Košmerlj.

Današnji svet drevi za rekordi. Na suhem, na morju in v zraku, v teku, skakanju, plavanju, letanju in v vseh mogočih športnih panogah je zajela naš mladi rod divja želja: biti prvi. Zmagovalec je slavljen in češčen. Po vseh časopisih se piše in povečuje njegovo ime. Narod in domovina sta ponosna nanj, tisoči občudujejo njegove uspehe.

Če pomenja športno udejstvovanje razvoj in spopolnjenje naravnih moči in darov in se pri tekmovalstvu ne pozablja večni cilj, za katerim mora vsak človek stremeti, potem je vse dobro in prav. Gotovo pa je, da športniki mnogo pretiravajo, njih stremljenje gre često preko zdravih mej in kar je najbolj žalostno: nadnaravno življenje, večne vrednote, nebeški cilji — vse to stopa v ozadje. V tem je žalostni znak naše dobe, da vihra od tekme do tekme, tekma za večni cilj, o kateri tako lepo govori sv. Pavel, pa je pozabljena. Kako se mnogi trudijo, da dosežejo darilo ali venec zmaže, ki tako hitro zvene, za nevenljivo krono večnega življenja pa jim ni mar. Preveč pozabljamo na Gospodovo besedo: »Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi — vse njegovo bogastvo zbere, vse njegovo veselje užije, vso puhlo svetno slavo doseže — pa pri tem svojo dušo pogubi.«

Katoliška akcija mora svet prepričati, da pri vsem delu in stremljenju ne sme pozabljati na večni cilj. Od Boga smo ustvarjeni in za Boga moramo živeti, ako hočemo enkrat doseči ono zmagó, oni rekord, ono plačilo, ki nam ga nihče ne bo odvzel. Vsi moramo svoje duše povzdigniti k nebeškim ciljem, ki so večni in

vredni vsega našega truda in prizadevanja. Svet si mora biti na jasnem, kaj je za človeka trajna slava, resnično bogastvo, odlika in vrednota, ki ne mine. Spoznati moramo tudi, v čem je naša največja nesreča, naše veliko, resnično zlo.

Brezmadežna stoji pred nami kot svetla zvezda vodnica in razsvetljuje temo naših zbeganih misli. Iz neizrekljive odlike Njenega čistega spočetja nam prihaja čudovita luč, da spoznamo, kaj ima v božjih očeh pravo vrednost.

Lahko bi bil Bog obdal Marijo z vsem bogastvom in veličastvom sveta. Lahko bi jo bil storil slavno in mogočno na zemlji. Zlata bi lahko bila njena zibelka in njen dom kraljevske palače. Lahko bi bil večni Stvarnik spletel krog svoje Matere venec radosti in sladkosti. Vsemogočen je Gospod, vse lahko stori, kar hoče. Vendar Bog vsega tega ni storil. Marija, božja Mati, ostané na zunaj preprosta žena ubogega tesarja, malo je znano Njeno ime v tedanjem svetu. Marijina duša pa blesti v nebeški lepoti. Nad njo se razliva polnost božje milosti. V tem je Njena veličina, Njeno bogastvo, Njena slava. Pred Bogom namreč le ena čast velja: nedolžno, čisto srce; in le eno bogastvo: milost božja; in le en naslov: češčena, milosti polna.

Gospod ne prihrani svoji Materi zemeljskega trpljenja. Poln kelih težav in bridkosti ji odmeri za življensko pot. Celo s smrtjo ji ne prizanese. Vsa zemeljska beda namreč ni zlo; nič greha, nič slabega ni v njej. Zato jo okuša tudi božja Mati nam v zgled in tolažbo, Sebi v večjo slavo. Greha pa Bog pri Mariji ne dopusti, greha jo obvaruje popolnoma. Kakor je

namreč pred Bogom edino bogastvo, edina slava in čast: milost božja, tako je v božjih očeh edino resnično zlo: greh. Nič ni zoperna božjim očem bolezen, ne trpljenje in ne bridkost. Neskončno sveti Bog sovrži samo greh.

To so božje misli, ki nam odsevajo iz brezmadežnega spočetja nebeške Matere. Visoko nad površnostjo sveta stoji Brezmadežna. Njeno srce je pri Bogu, njena duša poveličuje Gospoda in Njen duh se raduje v Bogu, njenem Zveličarju. Njena slava, Njena radost je Večni. Njeno upanje je v nebesih. Vse njeno delo je za Boga. Iz prekrasnega zgleda Brezmadežne nam odseva velika božja resnica: »Svet mine in njegovo poželenje mine, tisti pa, ki spolnjuje božjo voljo, ostane vekomaj.«

Od Marije so se učili te božje modrosti Njeni verni častivci. »Studi se mi zemlja, ko se oziram v nebo«, je rad dejal sv. Ignacij. »Za kaj višjega sem rojen«, se je vzpodbujal Marijin ljubljenelec sv. Stani-

slav. »Kaj mi to koristi za večnost?«, se je vedno vpraševal Marijin otrok, resni sveti Alojzij.

Brezmadežna — veliko znamenje za naše dni. Spoznajmo ob njenem zgledu, da je greh v resnici naša največja nesreča, največje zlo. Naše največje bogastvo, naša slava in naša sreča pa je milost božja in v njej storjena dobra dela.

Pač je življenje na zemlji težko. Duh sveta lega tudi na naše duše. Ne pustimo, da bi nas obvladal. Iščimo v življenju to, kar je zgoraj, kjer je Kristus! Boj grehu v lastni duši, boj grehu povsod! Naj sije v naših srcih milost božja. S čistim srcem in z neoskrunjenim telesom služimo Gospodu, svojemu Bogu in trudimo se, da Mu bodo služili tudi drugi.

Ne bodimo malodušni. Brezmadežna bo pomagala. Le prosimo jo in svoje duše in duše drugih ji priporočajmo vsak dan: »O Marija, brez madeža spočeta — prosi za nas, ki se k Tebi zatekamo!«

Ob stoletnici čudodelne svetinje.

*Pred sto leti razgrnila,
o Marija, si roké,
vse trpeče povabila
na ljubeče si srce.
Viri milosti privreli
so iz tvojega srea,
znova tebe razodeli,
da si Mati milostna.
V znak dobrote in ljubezni
si svetinjo dala v dar,
duše varuje bolezní,
upanja prižiga žar.*

*O brez madeža spočeta,
prosi, prosi ti za nas,
ti si v čistost vsa odeta,
nas objema greha mraz.
O brez madeža spočeta,
k tebi se zatekamo,
v boj je naša pot odeta,
zmage tebe prosimo.
Záte, Mati, naj živimo,
váte upamo vse dni,
skrbno čuvamo svetinjo
tvoje čudežne moči.*

Gregor Mali.

Marijina svetinja.

Dr. Fr. Jaklič.

Čudodelno Marijino svetinjo pač vsakdo pozna. Na eni strani je Brezmadežna, stoječa z eno nogo na zemski obli, drugo nogo pa ima na glavi kače, ki se ovija okrog zemlje. Marijin obraz je blagohotno obrnjen proti zemlji in tudi roki, iz katerih sijejo žarki milosti, ima spuščeni proti njej. Ob robu je napis: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo!« Na drugi strani svetinje je črka **M**, začetnica Marijinega imena, obdana ob 12 zvezd. Nad črko je križ, pod njo sta pa dve srci, eno prebodeno s sulico, drugo obdano s trnjem.

V letošnjem novembru praznuje katoliški svet stoletnico te svetinje, katera je naravnost nebeškega izvora. Marija jo je namreč v posebni prikazni 27. nov. 1830 pokazala in naročila 24 letni pariški usmiljenki Katarini Labouré (Laburé).

Ta redovnica se je rodila 2. maja 1806, torej v dobi Napoleonove slave, v vasi Fain-les-Moutiers (Fen-le-Mutjé) na visoki planoti v sredini vzhodne Francije. Pri krstu je dobila ime grške svetnice Zoé, po naše Življenje. Roditelja sta bila kmetiškega stanu in razen Zoé jima je Bog dal še 2 hčeri in 7 sinov.

Zoé je bila molčeča, krotka in ljubezniva deklica. Že od zgodnjih let je ljubila molitev, delo in mrtvenje. Ko je v 9. letu izgubila zemsko mater, si je izvolila Marijo za mater. Ko je prejela prvo sv. obhajilo, se je ob njem še bolj zresnila ter užgala v ljubezni do Boga in Marije. Vsa srečna je bila, kadar je mogla klečati pred tabernakljem ali pred oltarjem Marijinim. Toliko je preklečala, da je dobila v kolena revmatizem, ki jo je mučil noter do smrti. Pred tabernakljem se je tudi zaobljubila Jezusu, da bo živela le zanj.

Starejša sestra je odšla k usmiljenkam in skrb za gospodinjstvo je prešlo na Zoine rame. Vestno in pridno je delala doma in na polju. Posebno rada je krmila golobe — Labouréjevi so jih imeli do 800 — in moral je biti preljubek prizor, ko so to nedolžno dekle obletavale jate belih in pepelnatih golobičev. Več snubačev iz dobrih hiš se je oglasilo, a vsakemu je izjavila, da je svojo ljubezen že zagotovila drugemu.

V sanjah jo je nekoč pozval častitljiv duhovnik v redovniški stan. Ko je pozneje prvič zagledala podobo sv. Vincencija Pavelskega, ustanovitelja usmiljenih sester, je spoznala, da je bil oni duhovnik v sanjah sam sv. Vincencij. Odločila se je torej, da bo stopila v njegov red. Pri tem ji je bila modra svetovalka njena starejša sestra-redovnica. V pismu ji je lepo pojasnila: Kaj je usmiljenka? »Usmiljenka se daruje brez pridržka Bogu s tem, da streže ubožcem, njegovim nesrečnim in trpečim udom; da tolaži žalostne; da je duhovna mati nedolžnih, zapuščenih otrok; da sočustvuje z vsemi trpečimi in jih neguje v boleznih, jih obiskuje in jim pomaga doseči srečno smrt. Kako vzvišena opravila torej vrši! Usmiljenka je poslanka božjega usmiljenja in orodje njegove dobrote.«

Zoini redovniški nameri se je pa odločno zoperstavil oče, ki je že eno hčer pustil v samostan, sedaj je pa nujno potreboval gospodinjo. Ko pa je spoznal božjo voljo, se je vdal tudi za mlajšo hčer, svojo miljenko. Tako je vstopila 24 letna Zoé Labouré v Châtillonu (Šatijonu) k usmiljenkam kot postulantinja, po 3 mesecih je pa začela svoj noviciat v Parizu v Rue du Bac in dobila ime Katarina.

Bila je še novicinja, ko se ji je prikazala Marija. In sicer se ji je prikazala trikrat, v presledkih po 5 mesecev. Te prikazni je čez več let morala iz pokorščine popisati spovedniku Janezu Aladelu.

Do prve Marijine prikazni je prišlo tako-le:

V preproščini svojega srca je s. Katarina Labouré vroče hrepenela, videti Devico Marijo. Dne 18. jul. 1830, dan pred praznikom sv. Vincencija Pavelskega, čigar zemske ostanke so po dolgih letih zopet izpostavili javnemu češčenju, so imele usmiljene sestre v Rue du Bac poseben pouk o češčenju svetnikov in zlasti o češčenju Matere božje. S. Katarina se je zvečer toplo priporočila svojemu angelu varihu in sv. Vincenciju, da ji naj pokažeta nebeško Gospo.

O polnoči jo res zbudi klic. Začudena odgrne zaveso in zagleda lepega, petletnega belo oblečenega dečka, ki je iz njega izžarevala mila svetloba. »Brž vstani in pojdi z menoj v kapelo, presveta Devica te tam čaka,« ji veli. Na ponovljen dečkov poziv se redovnica pripravi in gre za njim; bila je prepričana, da je to njen dobri angel varih, ki si je začasno privzel vidno podobo. Šel je na njeni levici in spotoma razsvetljeval hodnike in stopnišča. Vrata domače kapelice so bila zaprta; komaj se jih je deček dotaknil z roko, so se široko odprla. Kapela je bila razsvetljena kot o polnočnici in tudi sveče na oltarjih so gorele. Sestra poklekne k obhajilni mizi, angel pa gre k oltarju. Čez dalj časa vzkligne: »Glej preblaženo Devico!«

S. Katarina res zasliši šum kakor svilene obleke in vidi prelepo gospo, milega obraza, kako gre počasi k levi strani oltarja in tam sede na lep sedež. Redovnica radostno pohiti k njej, poklekne na stopnico ob oltarju ter se otroško zaupno z rokami nasloni na kolena Gospe, potem ji pa vsa blažena gleda v premili obraz.

Kdo bi opisal njeno srečo! Več ko dve uri se je razgovarjala Marija z njo. O čem sta govorili, si redovnica potem ni upala dosti razodeti; povedala je, da ji je Marija dajala naročila, nanašajoča se na njene dušne zadeve in na zadeve celega reda usmiljenih sester; s solzami v očeh ji je tudi razodela bližnjo žalostno usodo Francije. Pokazala ji je na tabernakelj: »Karkoli boš potrebovala, boš tu dobila.«

Po dveurnem razgovoru je prikazen izginila. Deček, ki je ves čas zraven stal, je redovnici šepnil: »Odšla je.« Peljal jo je nazaj v spalnico in zopet je bilo okrog njiju vse svetlo. Tisto noč s. Katarina ni več zaspala.

Že 10 dni nato je v Parizu izbruhnila druga, julijska revolucija, ki se je s svojim brezboštvom in nizkotnim prostaštvom do vsega svetega žalostno zapisala v zgodovino. Usmiljenkam pa revolucionarji niso storili nič zalega.

Dne 27. novembra 1830 — naš Baraga je bil en dan prej odšel iz Pariza, ko je kot preganjan metliški kaplan potoval prvič v indijanske severnoameriške misijone — je imela novicinja Labouré drugič prikazen. Od pol šestih do šestih zvečer je bila z ostalimi sosestrami v kapeli pri večernem premišljevanju. Kar zopet zasliši šum in na desni strani glavnega oltarja zagleda Marijo. Bila je srednjevelike postave, belo in modrikasto oblečena; glavo ji je pokrivalo zagrinjalo, ki je padalo do tal. Stala je z eno nogo na zemski obli, okrog katere se je zvijala kača z zelenkastimi progami, drugo nogo je imela na glavi kače. Z obema rokama je držala pred seboj zlato kroglo ter gledala v srčni molitvi proti nebu. Zlata krogla je izginila, Marija je povabila roki proti zemlji; v njih je blestelo kakor iz biserov in draguljev; nato so se pa svetli žarki ulili proti zemlji. Vsa ta prikazen se je podolžasto zaokrožila, zgoraj je pa zablestel zlat napis v francoščini: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamol!« Sedaj se je podoba zaobrnila in na drugi strani se je prikazalo redovnici to, kar vidimo na čudodelni svetinji: črka M s križem zgoraj in obema srcema spodaj, obsejana z 12 zvezdami.

Notranji glas pouči s. Katarino, da pomenijo žarki iz draguljev milosti, ki prihajajo na zemljo po Mariji; biseri, ki niso metali žarkov, so pa podoba milosti, ki jih ljudje nečejo izprositi od Marije. Tudi je zaslišala naročilo, da naj po tem vzorcu veli kovati svetinje; vsi, ki jo bodo z zaupanjem nosili okrog vratu, bodo prejemale obilo milosti.

Ko se je s. Katarini Labouré Marija v tretje dala videti, ji je ponovila svoja naročila glede svetinje. Tudi ji je povedala, da se ji ne bo več prikazala, pač pa bo v globini srca še slišala njene besede. Naj se vzlic vsem oviram pogumno loti svoje naloge.

Ta prikazanja Marijina s. Katarini Labouré so zgodovinsko izpričana. O kakšnih boleznih, blodnih predstavah ne more biti govora, ker je bila s. Katarina telesno zdrava in krepka, dušno pa tudi, kot je pričal njen mirni in preudarni, deloma že kar hladni značaj. Njen spovednik Janez Aladel je z največjo previdnostjo sprejel njena priznanja o prikaznih in jih je imel za resnična šele potem, ko jih je najvestneje raziskal. Dušno bolni vidijo v svojih blodnjah le to, o čemer so sami poprej razglabljali; vidijo torej le tvorbe svoje lastne domišljije. Kako pa je mogla

s. Katarina Labouré prej razmišljati o tem, kar je videla? Prikazni se nanašajo na versko resnico o Marijinem brezmadežnem spočetju; nauk o tem je pa bil kot verska resnica proglašen šele 24 let pozneje. Tudi so dotlej Marijo slikali le z božjim Detetom v naročju. Odkod torej čisto nova predstava o njej? Da bi pa preprosta novicinja, ki se je bila šele pred vstopom v samostan za silo naučila brati, hote varala svet, je pa še manj verjetno. Tak zamiselek zahteva vse večjo izobrazbo in pretkanost. Pa kaj bi bila mogla od takega varanja pričakovati? Premoženja ne, saj je imela prostovoljno zaobljubo uboštva; časti in slave pa tudi ne, saj se je tega tudi poslej najskrbneje izogibala, saj ni nikdar govorila o prikaznih, če ni bila pod pokorščino k temu prisiljena, in še takrat je dajala vso čast le Mariji. Tudi po prikazanjih je ostala iz dna duše skromna. Ponižno je opravljala vratarsko službo, stregla je nadložnim starčkom in hodila s starejšimi sosestrami v kapelo molit rožni venec. Njena svetost — v kratkem bo proglašena za blaženo — potem čudoviti učinku čudodelne svetinje in izjave sv. stolice, ki je 27. novembra 1894 postavila celo poseben praznik Prikazanja prebl. Device Marije s čudodelno svetinjo: vse to nas mora dodobra uveriti o resničnosti Marijinih prikazni v pariški cerkvi.

L. 1832. so bile po naročilu pariškega nadškofa kovane prve čudodelne svetinje; potem so se pa tako hitro širile, da jih je v naslednjih 10 letih nad 20 milijonov prišlo med ljudi. V Vatikan in v palače vladarjev, v mestne, kmetijske in delavske hiše so jih hoteli imeti. Izredni dogodki, telesna ozdravljenja in dušna spreobrnjenja so se hitro vrstila. Brezverci 18. stol. so bili v Franciji nečuveno osmešili pojem in možnost čudeža; zdaj je pa tudi izobraženstvo zastrmelobno ob Marijinih delih.

Izmed učinkov čudodelne svetinje je posebno zaslovelo hipno spreobrnjenje juda Alfonza Ratisbonna. Bil je prav za prav popoln brezverec. Zemska sreča se mu je smehljala, bil je bogat in se je pravkar hotel poročiti. Na svojem potovanju je prišel, ko še sam ni vedel, kako, v Rim, ter tam ustregel prošnji prijatelja, naj nosi Marijino svetinjo nekaj dni okrog vratu in moli »Spomni se«. Norčeval se je iz obojega. Ko je pa kmalu nato zdolgočasen hodil po cerkvi sv. Andreja, je v kapeli sv. Mihaela nenadoma zagledal močno svetlobo. Tajna sila ga je vlekla tja, zagledal je nebeško Gospo, kot jo je bil videl

na njeni svetinji, in prijatelj ga je našel ležečega na tleh v globokem zamaknjenju; jokal je kot otrok. Ko se je dvignil, je šepetal: »Kako dober je Bog! Kolika sladkost! Kako sem srečen; kako so pa obžalovanja vredni oni, ki ne verujejo!« Dal se je krstiti in je postal duhovnik in redovnik. Svoje ogromno premoženje je porabil za verske namene. Podpiral je tudi »Sionske hčere«, redovnice, ki molijo za spre-

obrnjenje Judov. Tudi njegova prikazen je znanstveno raziskana in potrjena. — Pa tudi koliko drugih je po svetinji prejelo čudovito pomoč od Marije!

Vpišimo se še mi v bratovščino čudodelne svetinje in svetinjo spoštljivo ter zaupno nosimo! Vse, kar nas spominja na Marijo, nam mora biti drago; to svetinjo nam je pa naša nebeška Mati sama pokazala in naročila.

Zahvala za čudodelno svetinjo.

*Sto let nam razlivaš
že svoj blagoslov,
otroke tolažiš
in kličeš domov
s čudodelno svetinjo,
Marija.*

*Premnogo je grešnikov
Bogu vrnila,
nešteto že duš je
pogube rešila,
Brezmadežna, tvoja
skrivnostna svetinja.*

*Dobroto si svojo
v svetinjo izlila,
ljubezni si bisere
vanjo stočila,
o milostna Mati
Marija.*

*Brezmadežna,
za čudodelno svetinjo,
za milosti, ki so nam v duše
privrele po njej,
prisrčne naj hvalnice
tebi donijo!*

Gregor Mali.

Ali hočeš zaklad?

Dr. Jakob Žagar C. M.

L. 1836. je pisal misijonar Aladel v predgovoru k 7. izdaji drobne knjižice: »Komaj je minilo poltretje leto, odkar sem prvikrat izročil javnosti knjižico: 'Zgodovinske opombe...', pa sem že ob 7. izdaji. In dasi je bilo prej natisnjenih 123.000 izvodov (italijanski, angleški, flamski, španski, nemški, grški in kitajski prevodi niso všteti), raste še vedno želja po tej knjiži; saj prenavlja krščanske družine in opisuje Brezmadežno, ki povsod s polnimi rokami siplje svoje dobrote.«

Torej velikansko zanimanje za neko knjižico o zakladu! O katerem zakladu?

Preden odgovorim, še vprašam: Odkod so svetinje? — Odkod? Ljudje si jih izmislijo in jih dajo kovati. Ene svetinje si pa niso ljudje izmislili, ampak Marija in jo je dala ljudem. Zato ima pa poseben pomen in veljavo. Ta svetinja je »čudodelna svetinja«, tako ime ji je dalo ljudstvo.

Tri leta za tem, odkar se je ta svetinja prvič pojavila, je tudi učeni gospod Giju (Guillou) izdal knjigo o Čudodelni svetinji. Priporočal je v njej še neko drugo

svetinjo, ki jo je imenoval »Svetinjo-colažbe«; na eni strani je imela presv. Srce, na drugi pa Žalostno Mater božjo. Pristavil je, da se ta svetinja ne da primerjati s čudodelno, zakaj to (drugo) si je ustvarila le človeška ljubezen. Vprašam sedaj: Ali se je ta dobra človeška zamisel ohranila? Nel! »Svetinja colažbe (medaille des consolations)« je čisto pozabljena, čudodelna pa je čim dalje bolj znana. Odkod to? Prst božji je zraven. To je očitno. Po čudodelni svetinji so se godili in se dan na dan še gode veliki čudeži, spreobrnjenja in tudi ozdravljenja.

Posebno je zastrmel ves katoliški in nekatoliški svet, ko se je po njej hipoma in popolnoma spreobrnil sloveči, 28letni Jud Alfonz Ratisbonne, kakor že spredaj omenjeno.

1. Odkod je torej čudodelna svetinja? Ni težko uvideti, da jo nebesa potrjujejo. Če bi bilo pa to delo od ljudi, bi že zdavnaj razpadlo.

Kako se je razglasila zgodovina čudodelne svetinje? Čitali so malo knjižico, ki je izšla dve dobri leti po prikazni. Za

s. Katarino Laburé pa razen redovnih oseb in sorodnikov nihče ni vedel. Toliko se je polagoma razglasilo, da je ona, ki se ji je Marija razodela, usmiljena sestra sv. Vincencija Pavelskega, ker so bile v knjižici najprej natisnjene litanije sv. Vincencija in je bilo pripisano: »Če je bilo Mariji všeč, da se je poslužila redovne hčere tega velikega svetnika, smo lahko prepričani, da nam bo Vincencij mnogo pomagal, ko se bomo zatekali k brezmadežni Devici.«

Za osebo s. Katarine Labure pa ni nihče vedel. Ostala je skrita do svoje smrti, še celih 46 let. Delala je najprej v perilnici, nato v kuhinji in potem 40 let kot bolniška strežnica v neki hiralnici.

Škofijsko sodišče je v 19. sejah preiskalo čudež čudodelne svetinje, pa tudi tam se ni hotela prijaviti. Aladela, njenege duhovnega vodnika, so vprašali: »Ali veste, kakšne razloge bi mogla imeti in je mogla imeti ta sestra, da bi ostala skrita?« Odgovoril je: »Nikoli nisem nič drugega zapazil kot njeno globoko ponižnost.«

Zakaj je božja previdnost hotela, da je ostala resnična Marijina izvoljenka skrita? Sedaj ni težko povedati. Oni, ki pospešuje proces o svetniškem proglašenju častitljive Katarine Laburé, je rekel: »Poznamo razloge in iz razdalje ni težko spoznati načrtov božje Previdnosti. Če bi bili izvoljenko prisilili, da bi se pokazala pred škofijsko sodnijo, koliko nevarnosti bi bilo za njeno ponižnost v poznejših 40. letih, ki jih je še morala preživeti na zemlji. In morda bi zaradi tega onemogočili, gotovo pa otežili ugoden razvoj svetniškega proglašenja častitljive služabnice božje Katarine Laburé.«

2. Kaj nam je čudodelna svetinja? Čudodelna svetinja jasno izpričuje resnico, da je bila Marija brez madeža izvirnega greha spočeta. To pove napis okoli brezmadežne. Ta klic: »O Marija brez madeža spočeta« je postal od l. 1830. dalje tako ljudski, da so ga dan za dnem izgovarjali milijoni src. Tako je Marija sama z velikimi čudeži pripravila krščanska srca za obvezno proglašenje verske resnice o brezmadežnem spočetju, ki se je izvršilo 24 let pozneje.

Čudodelna svetinja je pa tudi dokaz velikih milosti, ki jih hoče Marija deliti krščanskemu svetu. V drugem prikazanju je rekla Marija sestri Ka-

tarini: »Daj po tem vzorcu kovati svetinjico; vsi, ki jo bodo nosili, bodo prejeli velike milosti, posebno če jo bodo nosili okoli vratu.« Marija je pa tudi povedala, da so žarki, ki izhajajo iz njenih rok, podobna milosti, katere bo razlila na vse, ki jo bodo častili.

Da obljuba Marijina drži, bi lahko pripovedovale usmiljene sestre po bolnišnicah. Sestra prednica neke velike bolnišnice je rekla: »Glejte, prečastiti, pri nas umrje veliko bolnikov, a nikoli nihče brez sv. zakramentov. Vsakemu ponudimo svetinjico. Če jo sprejme, je že dobro. Če je pa ne mara, mu jo damo pod vzglavje in prosimo prebl. Devico, naj ga spreobrne. Čez nekaj časa postane nemiren in sam prosi za duhovnika.«

35 zgledov čudežnih ozdravljenj in spreobrnjenj imam pred seboj, a ne morem vseh popisati, ker ni prostora. Navedem le zgled iz Beuthena 1928.

Neki komunist je prišel v bolnico. Pa kakšen je bil? Brez vere, in to kar na glas. Kolikrat je rekel: »Meni ni treba ne Boga, ne duhovnika.« Sestra pa mu da pod vzglavje čudodelno svetinjico in moli zanj devetdnevno. Če mu je dala križ, ga je vsakikrat porinil od sebe. Naenkrat pa zakriči: »Sestra, pomagajte mi iz postelje, ali ne vidite, da gorim?« Sobolnik mu je rekel: »To je začetek peklenskega ognja.« Nato je takoj poljubil križ in duhovnik mu je podelil sv. zakramente. Čez nekaj minut je bil že v večnosti.

3. Zakaj je Marija dala čudodelno svetinjico? Marija ni naročila kot po navadi, naj se ji zida cerkev, ampak je hotela imeti le svetinjico, ki se nosi na prsih. S tem je naznačila, da hoče imeti vsakega kristjana za živo cerkev, sveti tempelj, ki bo njej posvečen. S. Katarina je morala imeti v tem še neko večje spoznanje, zakaj enkrat je vzkliknila: »Kako lepo bo, ko se bo glasilo: Marija je kraljica vesoljnega sveta; in vsi otroci bodo ponavljali: Ona je kraljica vsakega posameznika.« To pa se bo zgodilo, ko bo prišel Grinjonov čas. Tako je čudodelna svetinja stopila naprej k uresničenju Grinjonovih želj. Od Grinjona do čudodelne svetinje je preteklo 118 let. Marija zna čakati, a z gotovimi koraki stopa naprej. »Odsihmal me bodo blagorovali vsi rodovi.« Fiat, fiat, naj se zgodi!

Na svetih krajih.

V. Čadež.

Stoletnica, odkar je Marija človeške-mu rodu naklonila čudodelno svetinjo, je tu. To stoletnico je hotela družba otrok Brezmadežne Device v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani proslaviti na ta način, da je s pomočjo oo. misijonarjev in sester usmiljenk organizirala romanje v Pariz, na kraj, odkoder izvira čudodelna svetinja, obenem pa tudi v nekatere druge znamenite kraje zlasti Lisieux (izg. Lizjō) in Lurd. Tako je prišlo do romanja v dneh od 3. do 17. julija.

Vseh udeležencev in udeleženk romanja je bilo 57, med temi dva oo. misijonarja, dva svetna duhovnika in nekaj usmiljenk. Pot od doma je bila določena skozi Avstrijo in Švico, vrnitev domov pa skozi Italijo. Priporočili smo se Bogu in angelu varihu ter po dvajseturni nagli vožnji dne 4. julija že uživali v Einsiedelnu (izg. Ajnzidelnu) enodnevni oddih in mir, kot si boljšega nismo mogli želeli.

Kar obrne tam pozornost vsakega romarja nase, je izredna snaga povsod: na ulicah, v gostiščih, zlasti pa v veličastnem Marijinem svetišču. Čudovita lepota Marijine cerkve romarje kar prevzame. Glavno pobožnost smo obhajali naslednji dan ob desetih z govorom o postanku te božje poti in s sv. mašo v milostni kapeli, pri kateri je naš zbor prvičkrat prepeval v veliko zadovoljnost vseh navzočih. Dar petja je dal Stvarnik nam Slovencem v tako veliki meri kot malokateremu narodu. Še v Lurdu, kjer se steka ves svet, so z napeto pozornostjo sledili našemu petju. Pa je bila stvar tudi dobro pripravljena in načrt nalašč v ta namen sestavljen.

Po končani pobožnosti nam je z veliko uslužnostjo razkazoval samostan neki menih-benediktinec, ki se je iz ljubezni do slovanskih romarjev naučil za silo tudi slovenskega jezika in si je svoj čas v ta namen dopisoval z našim p. Stanislavom Škrabcem; le žal, da se mu redko nudi prilika, rabiti znanje slovenskega jezika. Videli smo ta dan nekaj procesij, ki so se med petjem bližale cerkvi. A kaj je že vse videl Einsiedeln tekom stoletij, odkar obstoji božja pot! Mislimo si le neštete trume romarjev, ki so tam iskali pomoči in tolažbe, in to z ganljivo pobožnostjo in spokornostjo. Tako je piscu teh spominov zatrjeval neki Nemec, da prihajajo nekateri romarji iz Nemčije v Einsiedeln tako,

da gredo od kolodvora do cerkve (kake četrt ure peš-hoje) kleče; prizor, ki ga mi pač nismo vajeni. Kar težko nam je bilo v soboto 5. julija popoldne slovo od mile Marije v Puščavi, toda železni red potnega načrta se ni oziral na naše želje: odpeljali smo se naravnost proti srcu Francije -- v Pariz.

Ko smo se v nedeljo zjutraj bližali Parizu, je začel vlak naenkrat izredno počasi voziti. Kmalu smo pa opazili sladove silnega viharja; ponekod so še delavci stali ob železniški progi, da so odstranjevali drevesa, ki jih je vihar nekaj ur poprej metal preko železniškega tira. Posledica tega je bila, da se je naš prihod v Pariz zakasnil za dve uri, pa smo vendar spoznali v tem veliko dobroto, ker se je ozračje izhladilo in nam sploh odslej vročina ni delala nikakih posebnih težav.

Prišedši sredi dopoldneva v Pariz, smo si najprej poiskali določena stanovanja, nato pa hiteli, da smo zadostili nedeljski dolžnosti. Za zgled tistim, ki jim je vsaka žrtev odveč, bodi povedano, da so vsi naši romarji in romarice ostali tešč, da so mogli prejeti sv. obhajilo, dasi je šla ura že proti poldnevju, noč pa smo tako rekoč prečuli na vlaku. Tak post je že kakor majhen spominček s Kalvarije...

Popoldne smo imeli odločeno za ogledovanje kraljevega gradu v Versailles-u (izg. Versaj-u). O vožnji tja in nazaj bi večina od nas ne vedela kaj prida več povedati, kot, da je bila kratka, ker takrat zadremati ni bilo težko; narava je pač zahtevala svoj davek. Budnih oči pa smo ogledovali neizmerne zaklade, ki jih je v versajskem gradu nakupičil zlasti Ludovik XIV. Od vsega je najlepša grajska kapela; kar nismo se mogli načuditi njeni lepoti. Kje je sedaj slava teh nekdanj tako mogočnih francoskih kraljev!

Naslednji dan smo imeli določen za obisk Lisieux-a. Kdo izmed bralcev ne bi želel biti na tem kraju, ki ga je posvetila sv. Mala Terezija s svojim življenjem? Pred nami je oživela podoba sv. Male Cvetke, kakor bi jo videli hoditi brezskrbno v hiši očetovi. In kaj šele Karmel, kjer je sklenila svoje življenje svetnica, ki se zdi, da je umrla zato, da more tem več dobrot sipati na zemljo! Tudi oko odraslega moža, dozorelega v trpljenju, se bo težko zdržalo solz, ko se živo zamisli v resnico:

Terezika, ki je še pred malo leti tod hodila, uživa danes že na zemlji slavo, kot je bil deležen malokateri zemljan; a ta slava je le medel odmev slave, ki jo uživa v nebesih. Ti rajski nedolžnost, kakšno moč imaš do človeškega srca!

Lisieux leži severnozapadno 200 km od Pariza. Ob 11 smo dospeli v Lisieux in smo imeli zopet post, podoben kakor prejšnji dan, dasi manj naporen. Duhovniki smo opravili sv. mašo po mašnem obrazcu, kakor je določen za god sv. Terezije.

V Karmelu v Lisieux-u žive še vedno tri sestre Male Cvetke; ena od teh je bila potrjena kot prednica samostana za vse življenje. Pač čudni občutki jih morajo navdajati, ko vidijo trume pobožnih častilcev svoje rodne sestre, ko slišijo o tolikih čudežih, ki se na njeno priprošnjo dogajajo.

Dragocen biser izpusti, kdor si ne ogleda tamkajšnje diorame; mi smo po večini porabili ugodno priliko in stopili vanjo; splošna ocena tega obiska je bila: Francozi pa znajo! V dveh vrstah dvorane se vidijo prizori iz življenja Male cvetke v naravni velikosti in izdelavi tako živo, da bi skoro nagovoril posamezne osebe. Pristrčen je n. pr. prizor, ko sedi Terezika kot dveletno dekletce poleg svoje malo starejše sestrice Celine na vrtni klopi. Hiteli smo nazaj v cerkev, ker smo imeli določeno tretjo uro popoldne za skupno pobožnost. Govornik nam je v ognjevitih besedah priporočal češčenje sv. Male Terezije. Malo čez četrto uro pa smo na avtih odbrzeli nazaj proti Parizu.

Torek 8. julija je bil v glavnem posvečen spominu enega največjih dobrotnikov človeštva: sv. Vincenciju Pavelskemu. Zato smo odbrali za glavno pobožnost cerkev sv. Lazarja, kjer počivajo zemeljski ostanki svetnikovi. Pri tej priliki je naš zbor zapel nalašč v ta namen uglasbeno Mavovo pesem na čast sv. Vincenciju; govornik pa nam je orisal pomen tega svetnika in zgodovino njegovih relikvij. (Slika relikvijarija najdeš v Bogoljubu l. 1926.) Pri tem smo občudovali božjo Previdnost, ki je Franciji vselej v časih velikih stisk pošiljala svete može pa tudi svete žene, ki je njih osebnost nerazdružno zvezana s francosko zgodovino. Že samo življenje sv. Vincencija pomenja cel preobrat v francoski državi!

Popoldne smo si ogledali nekatere pariške znamenitosti. Omenjam nekdanjo karmeličansko cerkev in vrt poleg nje, kjer je bilo v septembru l. 1792. kakih 160 duhovnikov ustreljenih, ker niso hoteli pri-seči na novo, Cerkvi krivično ustavo. Po-

mudili smo se dalj časa na tem z mučeniško krvjo posvečenem mestu; krvave sledove smo gledali na kamnu, ki ga hranijo kot svetinjo. V slavo francoski duhovščini bodi povedano, da so duhovniki po večini tedaj ostali zvesti Cerkvi in se jih okrog 50.000 ni podalo krivičnim postavam.

Sredi popoldneva je bilo, ko smo se mudili v cerkvi naše Ljube Gospe Zmagovalke; tu je neki duhovnik molil na prižnici rožni venec in je bila precejšnja množica vernikov zbrana pri tej pobožnosti. Splošno smo opazali v Parizu, da se tam veliko moli, in je priznano dejstvo, da tam inteligenca prednjači v pobožnosti in vernosti. O tem bi se lahko vsakdo prepričal v cerkvi presv. Srca Jezusovega na Montmartru, kjer je vse leto noč in dan sv. Rešnje Telo izpostavljeno in je nočni čas določen sploh samo za moške častilce. Tja prihajajo zastopniki najodličnejših stanov, da zažodujejo božjemu Srcu za grehe svojega naroda in izprošajo blagoslov nad francoski narod. Lepoto te cerkve, zidane v romansko-bizantinskem slogu, posvečene l. 1919., smo tudi mi ta dan občudovali. Notranje bogastvo tega krasnega svetišča nam je z izredno ljubeznivostjo razlagal neki kanonik, ki je bil zelo vzradoščen, da smo iz tako daljnih krajev prišli na Francosko. Večer tega dne smo zaključili s pobožnostjo v Clichy-u (izg. Kliši-ju), kjer je svoj čas župnikoval sv. Vincencij. Še danes je ohranjen del cerkve, kjer je deloval ta veliki apostol ljubezni.

Glavnemu namenu našega bivanja v Parizu — spominu stoletnice čudodelne svetinje — je veljala sreda, 9. dan julija in deloma še naslednji dan. Zgodaj zjutraj smo prihiteli na kraj, kjer se je Mati božja razodevala Katarini Labouré, to je namreč v kapeli materske hiše usmiljenih sester. Zidovje prezbitarija te kapele je še ohranjeno kot je bilo pred sto leti, ostala kapela pa je bila zadnji čas vsa prenovljena in povečana. Daleko najlepši v vsej krasni kapeli je veliki oltar s podobo Brezmadežne, kot se upodablja na čudodelni svetinji. To krasoto, kadar je oltar razsvetljen, je treba naravnost gledati; tudi najlepši posnetek je le moten odsev resnične lepote. Ni čuda, da neprestano prihajajo pobožni Parizani na ta kraj milosti in se priporočajo Materi božji s trikratnim vzdihljajem: »O Marija, brez madeža spočeta, prosí za nas, ki se k tebi zatekamo.« Kot hipni trenotki se nam je zdel čas, ki smo ga tam prebili. Imeli smo govor o čudodelni svetinji ter sv. mašo, nato pa še procesijo po

vrtu materine hiše, pri kateri smo peli lavretanske litanije. Poleg Lurda in Lisieux-a je bila tukaj najlepša točka našega romanja.

Še nekaj znamenitosti Pariza smo si hoteli ogledati, za kar je bil čas v četrtek dopoldne. Naj omenim predvsem *Panteon*, ki je za oko izvedenega stavbenika pač izredno privlačna točka celega Pariza in je v stavbinskem oziru umetnina prve vrste. To je velikanska stavba, dolga 110 m, zidana v podobi grškega križa, prvotno cerkev sv. Genovefe, pa jo je ustavodajna skupščina l. 1791 namenila kot narodni spomenik velikim možem Francije. Temu namenu služi še danes, kakor kaže

napis zunaj na pročelju: »Velikim možem hvaležna domovina«. Na mestu, kjer bi imel stati veliki oltar, je mogočna skupina mož iz dobe revolucije, imenitno kiparsko delo. Po vseh prostorih velikanske stavbe je razlita prijetna svetloba, kakršno smo tako zelo pogrešali n. pr. v največji Marijini cerkvi sveta »Notre Dame« in še marsikje drugod. Nismo se mogli načuditi vsej krasoti, pa tudi ne otresti neke otožnosti, ko smo gledali na lastne oči, kako se je morala sv. Genovefa — narodna francoska svetnica — umakniti možem kot so bili: Voltaire, Rousseau, Zola itd. Pa kdo ve, kaj še prinesejo časi in kaj je sklenila božja Previdnost? (Konec prih.)

Družba otrok Brezmadežne Device.

Lovro Sedej C. M.

Čudodelna svetinja ni bila edini dar, ki ga je Brezmadežna l. 1830. naklonila človeštvu. Poleg naročila, ki ga je dala S. Katarini Labouré, naj skrbi, da se bo po danem vzorcu kovala svetinja, je izražala Brezmadežna tudi željo, naj bi se ustanovila družba njenih otrok, katerim bo naklonila veliko milosti in katerim bo tudi Cerkev dovolila mnogo odpustkov.

Misijonar Aladel, spovednik s. Katarine, ki naj bi izvršil to nalogo, je bil v dvomu, kako naj se dela loti. Božja Previdnost mu je sama pokazala pot. Goreči Marijini častilec je porabil vsako priliko, da je navduševal deklice v zavodih usmiljenih sester za vneto češčenje Matere božje. Pod vplivom teh preprostih, pa tako prisrčnih nauk, so se gojenke, večinoma sirote, same začele zbirati v nekeke krožke, da bi mogle z večjim pridom med seboj izmenjavati pobožne vtise, ki so jih nanje napravile misijonarjeve besede.

Taki krožki so nastali v mnogih vzgojnih zavodih in sirotišnicah usmiljenih sester. Ker so rodili tako lepe sadove, so jih sklenili misijonarji smotreno gojiti in jih med seboj združevati. To so prvi početki družbe otrok Brezmadežne Device.

Sv. oče Pij IX. je dne 20. junija 1847 dovolil generalnemu superiorju misijonske družbe ustanovljati v hišah usmiljenih sester družbe otrok Brezmadežne Device. Obenem je sveti oče podelil tem družbam vse one odpustke in pravice, ki jih ima rimska Marijina kongregacija »Prima primaria« in tej priključene družbe. Prvotno so se smele v te nove družbe sprejemati

le gojenke in učenke v zavodih usmiljenih sester. Pozneje l. 1876. pa je sv. oče dovolil, da se smejo sprejemati vsa dekleta, četudi nimajo z zavodi usmiljenih sester nobenega stika; le to se zahteva, da mora biti ustanovljena v kakem zavodu usmiljenih sester. Tudi naslednji papeži, zlasti Leon XIII., so omenjene pravice ponovno potrdili in družbe Marijinih otrok obsipali z naklonjenostjo in z milostmi. — Poleg milosti in odpustkov, ki so jih deležne druge Marijine družbe, so članice družbe Marijinih otrok deležne tudi odpustkov, ki so podeljeni družbi čudodelne svetinje.

Kakor se je čudodelna svetinja po začetnih težavah čudovito hitro razširila, tako so urno napredovale tudi novo nastale družbe Marijinih otrok. Po vseh večjih krajih, kjerkoli so imele usmiljene sestre svoje zavode, so se ustanovile družbe Marijinih otrok. Danes so razširjene po vseh delih sveta in štejejo nad 150.000 članic. Od svojega početka do danes je bilo v njih do pol milijona deklet; nad 20.000 jih je že izbralo redovni poklic.

Ker so se mogle družbe Marijinih otrok ustanovljati le v zavodih usmiljenih sester, se je po posredovanju vnetega Marijinega otroka grofice Konstancije Lepri ustanovila v rimskem predmestju pri sveti Agnezi posebna družba v varstvu Brezmadežne s čudodelno svetinjo, vendar pa brez stika z usmiljenimi sestrami. To je bila matica premnogih Marijinih družb, ki imajo tudi čudodelno svetinjo za družbeno svetinjo in katerih ustroj je zelo podoben družbi Brezmadežne Device. Prav za

*Mati božja v dijaški kapeli v Einsiedeln-u
v Švici.*

(Glej potopis!)

prav sta obe družbi dve veji istega drevesa, katerih korenine so pognale v kapeli materske hiše usmiljenih sester v Parizu l. 1830. Papež Pij IX. in Leon XIII. sta tudi te družbe obdarovala z mnogimi odpustki. Pri nas so te družbe razširjene zlasti po Hrvaškem.

Značilne lastnosti družbe Marijinih otrok so zlasti sledeče: Stojе pod vrhovnim vodstvom generalnega superiorja misijonske družbe, ki daje pooblastilo za kanonično ustanavljanje, jim predpisuje pravila in določa družbenega vodjo. Svoj sedež morajo redno imeti le v zavodih usmiljenih sester sv. Vincencija Pavelskega. Družbena svetinja je čudodelna svetinja in povsod nosijo isto ime: »Družba Brezmadežne Device. Sprejemati se morejo le dekleta, ki pa ostanejo čla-

nice tudi še potem, če so se poročile. Družbena molitev je: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo« ter »Male dnevnice v čast Brezmadežnemu spočetju prebl. Device Marije«. Glavni družbeni namen je: lastno posvečevanje in apostolsko delo, to pa vse pod osebnim varstvom Brezmadežne in v njeno čast.

Pri nas v Sloveniji imamo le dve družbi otrok Brezmadežne device: v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani in v Marijinem domu v Kočevju. Zlasti prva je znana po svoji številnosti in gorečnosti. Ustanovljena je bila l. 1884., od tedaj pa do danes je bilo sprejetih preko 2000 članic; danes šteje družba otrok Brezmadežne device v Lichtenthurnovem zavodu 623 članic, ki so razdeljene v tri skupine: vnaja družba, notranja družba (učenke in gojenke Lichtenthurnovega zavoda) ter skupina učiteljic in uradnic. Vse tri skupine skušajo s plemenitim tekmovanjem delovati za namene družbe. Družbena kapela v zavodu in dvorana pod njo bi znala povedati mnogo o požrtvovalni gorečnosti članic za čast Brezmadežne, za lastno posvečenje in za zveličanje bližnjega, pa tudi o pravem srčnem veselju, ki ga razodevajo pri raznih prireditvah. S hvaležnostjo slavi letos stoletnico svetinje, s katero je Brezmadežna podarila svetu tako odlično sredstvo milosti. Z drugimi Marijinimi otroki, ki iz vse Evrope in celo iz drugih delov sveta prihajajo letos v velikih množinah v kapelo milosti v Parizu, se je po svojih zastopnicah tudi družba v Lichtenthurnovem zavodu poklonila Brezmadežni na onem svetem kraju, kjer je pred sto leti s. Katarina Labouré prejela od Marije naročilo, naj skrbi, da se bo ustanovila družba Marijinih otrok. Zahvalila se je svoji nebeški Materi za vse milosti, ki jih je njej pa tudi vsem drugim svojim otrokom in vsemu našemu milemu narodu delila po čudoviti svetinji ter jo prosila iste naklonjenosti tudi za bodočnost. Naj nam vsem izprosi Brezmadežna zlasti to milost, da si bomo šteli v čast, biti njeni otroci, in da bo naš narod v resnici Marijin narod!

Tonče – božji otrok.

Andrej Orehek.

IV.

Po dolini je zavijal krivec, ljudje so govorili, da zima slovo jemlje. Gospod Jožef je v cerkvi opravljal dnevni brevir apostola Matije. Pa videti je danes zelo nemiren. Odmoli del, zapre knjigo, gre dolivat večno luč, vtakne vanjo nov brlincek in se zgrudi k angel-ski mizi: »Gospod, daj, da zadenem pravo, razsvetli mojo slabo pamet!« Vrne se k brevirju, odmoli del, pa ga zopet zapre, sname tabernakelske sveče in ostrže kapljice, ki so se po njih nabrale. Pa zopet poklekne, kar sredi menze: »Gospod Jezus, povej mi, kako naj svojo čredo obvarujem pred tem zapeljivcem!«

Kaj ga je vznemirjalo?

V Zaloгу je bila pred leti na dražbi prodana Majarjeva domačija. Kupil jo je trgovec Barbek iz Radomlja, prezidal hišo, preuredil gospodarska poslopja in odprl trgovino ter gostilno. Bil je z ljudmi prijazen, uslužen, postrežljiv, zabaven. Ko so na Vrhpolju začeli misliti na nove zvočove, se je gospodu Jožefu ponudil, da bo v svojem okolišu pobiral zanje, in je res tudi veliko nabral. Na Treh kraljev dan je pri dražbi cerkvenih klopi kupil sedež zase in za ženo ter ju drago plačal. Ljudje so ga vsako nedeljo videli v klopi, če ne nje-ga, pa gotovo sedemindvajsetletnega sina Martina. Ko je gospod Jožef hodil po soseski od hiše do hiše in posvečeval posamezne družine presvetemu Srcu Jezusovemu, je za posvečenje prosil tudi Barbek, kupil prekrasni podobici Srca Jezusovega in Srca Marijinega in postavil na dan posvečenja sredi sobe ličen oltarček. Ko je vstopil duhovnik, je vsa družina ponižno klečala. Soba je bila v vasi najbolj prostorna, zato so tam napravili sklep posvečevanja za obširni Zalog. Tam so odmolili skupno posvetilno molitev družin, prelepo posvetitev otrok in zahvalo, tam je gospod Jožef imel sklepni govor in so pevke in pevci mogočno zapeli na čast presv. Srcu. Barbkova hiša je bila v celi soseski v veliki časti, pa ne samo hiša, tudi trgovina in gostilna. Čeprav je Zalog bolj na samoti, so hodili k Barbku kupovat od blizu in daleč, saj dobrega trgovca glas sega v deveto vas. To je trajalo nekaj let. Premoženje se mu je množilo, rastlo je zaupanje pri ljudeh, gospod Jožef je bil srečen, da je dobil v svojo sosesko tako vrlega moža.

Pa ne hvali dneva pred večerom, Barbek se je belega kruha preobjedel, in pravijo, da je krušna pijanost neiztrezljiva in neozdrav-

ljiva. Pred dobrim pol letom so nekakšni doktorji povabili v mesto oba Barbka, očeta in sina, na zaupno zborovanje. Revažal Imela sta premalo izobrazbe, da bi bila odolela izkušnjavam mestnih zapeljivcev. Fant je sicer nekdanj študiral tretjo gimnazijo, ali kaj bo to proti pezi življenja! Pri skrbi za povzdigo gospodarstva sta premalo razmišljala o verskih in cerkvenih vprašanjih, premalo sta poznala tajne naklepe novih znancev; pridružilo se je nekoliko napuha in domišljavosti, bržkone sta tudi premalo molila s tisto ponižno prisrčnostjo, ki ohranja vez ljubezni med človekom, Bogom in Cerkvijo. Od tedaj so se na Barbkovini redno oglašali gosposki ljudje, v hišo in gostilno je začelo prihajati verskomlačno in tudi protiversko časopisje. Oče Barbek je zbiral vaške in okoliške može k večernim sestankom, sin pa fante in dekleta, hiša je postala čebeljak, eni noter, drugi ven, vsi pa vznemirjeni, čudno razdraženi.

Tonče je kmalu zapazil, da so mu postali nekateri zaloški, seljanski in zagoriški fantje zelo nasprotni. Bil je božji otrok; sv. Cerkev je ljubil bolj nego vse drugo.

»Potrebno je, da gospod Jožef zvedo, kaj se v Zaloгу godi«, pravi neko popoldne svojemu očetu, ko sta v skednju rezanico delala. »Ne smemo več molčati in prikrivati, kar počenjata oba Barbka. Nekateri fantje so postali strupeni, da je težko z njimi govoriti. Dosti jih sicer ni, ker so večji del v Marijini družbi. Če pojde tako naprej, so v nevarnosti tudi ti. In nekateri možje! Kar bežijo pred človekom, skrivajo se in na tihem šepetajo. Vse to dela tisto časopisje, ki ga sipljejo med ljudi, in tisti sestanki. Pojdite na Vrhpolje, ate, in se domenita z gospodom, kaj bi bilo storiti, da se ta kuča ustavi.«

Vrbač je bil visok mož, vedno gladko obrt, ustnice na smeh. Če si mu pogledal v plave, mirne, pronicajoče oči, si zlahka povedal dovtip, da se je mož veselo zasmeljal, ali enega nisi mogel: zlagati se mu. Takoj sta bila skupaj, in ni se ti dobro godilo potem. Tuje mu je bilo tudi opravljanje in ovaduštvo.

»Ti si gospoda bolj vajen, Tonče, pojdi ti k njim.«

»To je možka zadeva, kaj bi jaz med možmi?«

»Ovadnik ne bi bil rad. Nikoli nisem hodil ljudi tožiti v župnišče.«

»To vendar ni ovaduštvo, to je vaša dolžnost! Preden gospod zvedo, je lahko okuženih že več vasi. Ko bi se po naših krajih širila

*„Devica mogočna“ v kapeli materine hiše
usmiljenih sester v Parizu.*

živinska kuga, ali ne boste moške vse poskusili, da jo preprečite? Tu pa se pogubljajo duše, morda za večno. Saj se menda ne bojite gospoda Jožefa?» se zasmije sin, kakor bi hotel omiliti ostrino svojih besed.

Vrhopoljski gospod pa je bil o zaloških homatijah že natančno poučen. Prišla mu je potožit lastna Barbkova žena Helena. Rojena in vzgojena v strogo verni družini v Domžalah je kmalu spoznala, da na novem domu v Zalogu ni vse v redu. Od škric, ki so se sukali okoli moža in sina, je tu in tam čula besedo, ki ji ni bila všeč. Parkrat je pogle-

dala v nove časopise; prav dosti sicer ni razumela, nekaj izrazov pa si je zapomnila, in ti so glodali v njeni duši, da ni bila več mirna. Tudi ljudje, ki so prihajali in odhajali, so zinili marsikatero, ki se z njeno vernostjo ni skladala. Posebno pa je tuhtala, kako je to, da pametnih, razboritih mož in fantov iz najboljših hiš, ki jih je kot versko trdne najbolj poznala, ni več blizu. Prišli so k sestanku enkrat, morda drugič, potem pa so obrnili hrbet hiši, gostilni in trgovini. Moške in fantje, ki so čitali katoliške časopise in so znali misliti z lastno glavo, so poslušali svojo vest in ta jim je govorila, da Barbka nista več to, kar sta bila, torej proč od njih!

Mati Helena, svetovalka vrhopoljskega tretjega reda, ni mogla strpeti, da ne bi možu potožila svojih skrbi in pomislekov. In čudno! Čeprav je Barbek pridno, ljubečo, varčno ženo rad imel in se je večkrat pobahal, da izmed vseh grdobij najbolj zaničuje laž, je mater svojih otrok najprej hotel zamotiti z lažnivimi, očitno neresničnimi izgovori, pretvezami in ovinki, kó pa je uvidel, da si vznemirjena žena ne pusti peska nasuti v oči, jo je zavrnil skoraj sirovo: »Kaj te to skrbi? Brigaj se za lonce in skledel!« Uboga žena je spoznala, da se je med njo in možem dvignila visoka stena, tiho je trpela in molčala, trpela tem bolj, ker je videla, da se ji odtuja tudi sin. Ni pa imela poguma, da bi se bila novotarijam odločno uprla. Moža je visoko spoštovala. Dozdaj se mu je posrečilo vsako podjetje, krepko je dvignil trgovino in hišno blagostanje. Ker sta mož in sin še vedno hodila k službi božji kakor prej, je upala, da se bosta spametovala, in opustila tajno hujskanje proti cerkvi. Toda to se ni zgodilo. Nasprotno. Z grozo je zvedela, da pride čez tri tedne iz mesta neki doktor, ki bo v njeni hiši imel zborovanje. —

Prestrašena je hitela k gospodu Jožefu in mu vse razodela.

Duhovnik je iskal zaveznitva pri Tistem, čigar služabnik je bil, pred tabernakljem, kjer smo ga videli, kako nemirno, skoraj raztreseno je opravljal svoj brevir. Posfreznica ga pride poklicat; prišel da je Vrbač iz Krasa, ki bi rad govoril z gospodom.

Pač je dober mož odpiral oči, ko je slišal, ča gospod pozna Barbkovo historijo bolje nego on sam. Odkod ima te vesti, seveda ni zvedel ne on, ne nihče nikoli.

»In veste, kaj bomo napravili, Vrbač? Ustanovili bomo Marijino družbo za može. Marijino ime naj bo tisti kremen, ki se izkreše ob njem, kar je svetlega, trdnega, značajnega, kar pa je krhkega, bo odpadlo, in prav je tako. Marsikdo od teh se nam bo pozneje pridružil, ko se iztrezni, če bo sodeloval z milostjo. Misel na Marijo je vsem Vrhpoljcem brez razlike, čeprav vsi tega očitno ne priznavajo,

tako z dušo zraščena, tako mila in ljuba, da bo moralo odnehati vse hinavstvo mestnih zapeljivcev. Zakaj ravno Marijino družbo? Nekateri bodo rekli: Marijina družba ni za vse! Kako to? Kdo bi si upal trditi: katoliška vera ni za vse? In kaj je Marijina družba drugega, nego udejstvovanje katoliške vere? Jaz pa pravim: Marija bo rešila naše može in fante, pa nihče drugi in nič drugega!«

N A M A R I J I N I H P O T I H

Kakor za ogledalo.

11. Dvakrat ozdravljena.

Janez Langerholz.

Vsi, ki smo jo poznali, smo imeli Drobničovo Maričko radi, pa bali smo se zanjo.

Radi smo jo imeli. Zakaj, kjer je bila ona, tam je bila radost, tam se je glasil smeh. Pa ne tista razposajena radost, za katero se skriva že velik kos mladostne razuzdanosti, in ne tisti prešerni smeh, ki ima svoj izvor v pokvarjenem srcu, ampak radost in smeh, ki imata svoj izvor v srcu čiste in nepokvarjene mladostne dekliske duše.

In bali smo se zanjo. Bila je — kako bi rekla, da bi prav povedala — malo predrzna in še skoro malo lahkomišljena. Pa dom ji je bil premajhen, prenizek, preskromen. Vedno je z obema nogama silila med svet, v mesto, med življenje. Dozdevalo se ji je, da nikakor ni ustvarjena za življenje na kmetih. V mestu, tam bi pa razvila vse svoje moči, tam bi pokazala vse svoje zmožnosti, tam in samo tam. Sanjarija je o lepoti mestnega življenja, gledala je na lahko delo, ki ga imajo služkinje po mestih v primeri s težkim delom na kmetih, na polju, na travniku, v gozdu. Vsem nam so že presedale večne njene sanjarije, pa kaj smo hoteli: česar je polno srce, to rado raz jeziki gre.

V mestu! Med svet!

»Poglej Dularjevo«, so ji kazali doma, »samo mesto je je bilo kakor tebe. Pa se je vrnila in ima dosti mestnega življenja. Rajši trikrat doma kakor enkrat v mestu. Tako je dejala.«

»Seveda! Ker se ni znala obrniti! Štor nerodni! Pa druge pogledajte: Dragarjevo, Ravnikovo... Med tednom res da delajo; v nedeljo pa rokavice na roko pa solnčnik v roko, pa so kakor gospodične.«

Pa so ji slikali doma nevarnosti mestnega življenja, kazali so ji na žive zglede, kakršnih so skoro vsak dan polni naši časopisi, ki pod vsemi mogočimi naslovi kažejo izgubljenost življenja neizkušenih in lahkovernih sirot. — Zastonj! Stalen odgovor na vse to je bil: »Ker so take! Jaz pa nisem taka!«

»Kakšna pa si?«

»Taka, da me bo Marija varovala!«

»Misliš, da Marija ravno take varuje, ki same silijo v svojo lastno nevarnost?«

»Ne vem.«

Mogoče je bila za hip ozdravljena.

Pa je prišlo pismo od njenih mestnih prijateljev, pa se je spet odprlo napol zamrto hrepenenje: v Ljubljano, v Zagreb, v Sarajevo in še naprej.

Ni odlegla. Moral je priti dan, ko smo si segli v roke, ko smo vsaj malo pojokali za slovo, ko smo se vračali nazaj na svoje skromne domove, ona pa je šla za svojim hrepenenjem v mesto, v Zagreb...

»Torej si vendar prišla!« jo je na savskem kolodvoru pozdravila njena zaupnica, Goževa Neža.

»Sem. Pa težko. Komaj sem jih doma pregovorila.«

»Samo, da je šlo. Trepetala sem že zate.«

»Pustili so me samo pod enim gojem.«

»In ta je?«

»Precej se moram prigrasiti v tukajšnjo Marijino družbo.«

»Saj se mi je zdelo, da bo tako. Ampak zdaj bova šli najprvo pogledat tvojo novo gospodinjno. To je bolj potrebno. Družba ti ne bo ušla.«

»Naj bo. Potem pa še naprej. Pri oo. jezuitih se baje lahko prigrasim.«

»Najprvo v službo! Potem pa danes nikamor več. Nimam časa.«

»Pa v nedeljo.«

»Bomo videli.«

Prišla je nedelja. Morda je bilo prvič v življenju, da je bila Marička brez svete

Rada bi bila Marička ugovarjala, pa se ji je zdelo, da bi vendar ne ravnala prav, če bi ugovarjala svoji prijateljici, ki jo ljubi in ki se zanjo žrtvuje. Prehitro jima je minil prosti čas.

Prišla je druga nedelja.

»Danes pa!« je napravila Marička pri jutranji molitvi svoj trdni sklep.

»Kam se ti pa mudi?« jo je na popoldanskem sestanku ovirala tovarišica. »To lahko narediš, kadar hočeš. Za danes imam nekaj drugega na vrsti. Zadnjič sem ti pokazala mesto na zunaj, danes ga boš videla znotraj. Naučila te bom, kako se v Zagrebu živi. Vpeljala te bom v našo družbo. Čim več ljudi poznaš, tem bolje zate. Jaz morebiti ne bom vedno v Za-

Prikazanja Matere božje s. Katarini Laburé.

maše. Ni smela v cerkev. Ni bilo časa. »Za delo smo te najeli in za delo te plačujemo, ne za molitev.« Tako nekako so jo zavrnil, ko je prosila za dovoljenje.

Spomin ji je pohitel nazaj na dom. Doma je nedelja vendar le nedelja, tukaj pa...

Popoldne je bila prosta. Pohitela je k svoji prijateljici. Kako dobro dene, če ima človek v tujini svojega človeka, domačina, rojaka!

»Ali boš danes šla z menoj?«

»Kam?«

»Saj veš, kam. Zadnjič sem ti že povedala. Tisto moram narediti, če ne, doma ne bodo mirni.«

»Pojdi, no! Ne bodi otročja! Danes ti bom malo razkazala mesto. To je bolj potrebno. Če ne, se boš še izgubila po teh dolgih cestah in ulicah.«

grebu; potem vsaj sama ne boš, če te jaz zapustim.«

Trden sklep je hitro omajan. Kdo bi pa bil tako brezobziren, da bi ne slušal človeka, ki mu le dobro hoče!

Šli sta.

»Marička, moja prijateljica,« je predstavljala Nežika svojo plaho tovarišico.

»Prav, prav, Agneza,« jo je pozdravljaj in se ji zahvaljeval zabuhel možak, »izvrstno skrbiš za našo družbo. Lepo igračico si nam spet pripeljala. — Nič se ne boj, ljubka stvarca, kmalu boš naša, popolnoma naša. Kar naprej!«

Marička je poslušala, strmela in se čudila: Agneza? Zakaj pa tako? Ali je to bolj imenitno? Mestno? Ali ni naša Nežika lepša? Kdo ve, kako bodo njo prekrstili? Marička seveda ne bo smela več biti. Preveč diši po kmetih. Pa to sladko govorjenje. Kaj bo iz vsega tega?

V družbi se je Marička pošteno dolgočasila. Nič ni bilo domačega, nič prijateljskega, polno sladkega besedičja pa brez ljubezni, brez tiste gorkote, ki jo diha beseda samo pod domačimi gorami.

To je potožila tudi svoji prijateljici pri odhodu.

»Le potrpi. Vsega se boš privadila. Še hvaležna mi boš. Tu se naučiš finega govorjenja, gladkega nastopa in vsega drugega, česar krvavo potrebuješ pri gospodi.«

Pa je prišla spet nedelja in z njo trdni sklep, pa ga je spet pokopala. Agneza jo

»Pusti naj me, pravim!« je gorelo iz Maričke.

In nazadnje: čof! čof! je zapelo po li-
cih, Marička pa se je iztrgala in zbežala.

Za njo pa je nastal hrup. Zavrženi kavalir je hotel za njo. Pa so ga pogovarjali.

»Pusti jo! Kaj hočeš z otrokom!«

»K mami naj gre! Ta ni za nas.«

»Kar pusti jo! Če je bil prav poljub malo prevroč — ha, pijmo!«

»Agneza, s takimi ne več k nam!«

Marička pa je bežala, urno zavila v novo ulico in spet v drugo in še v tretjo,

Kapela materine hiše usmiljenih sester v Parizu.

je pregovorila s svojim gladkim in sladkim jezikom in Marička je mesto v kongregaciji spet šla v življenje. In spet se je dolgočasila.

Prismolil se je do nje fantalin, kdo ve, kdo in odkod in kakšen in čigav. Pričel ji je sladko govoriti in jo božati, postajal je čimdalje prijaznejši in predrznejši.

V Marički je zmagala zdrava slovenska kri.

Zakričala je.

»Pusti me! Pusti me, pravim!«

»Kaj pa je, no, kaj pa je?« se je vmesal vmes oni zabuhli možakar iz prejšnje nedelje.

da bi zamešala sled za seboj. Vsa razgreta je prihitela na svoj dom, lotila se je hitro svojega dela, pozabila je zapreti okno in ... in ... kar naenkrat je bilo vse temno okrog nje ...

»Kje pa sem! Marija! Kje pa sem.«

Zavedla se je v bolnišnici.

»Nič se ne boj, otrok moj, nič se ne boj!« jo je hitela tolažiti sestra Aleksandra, »pri nas si, na varnem, v bolnišnici. Pa ni nič hudega, bo kmalu bolje.«

»Kako pa sem prišla sem?«

»Sinoči so vas pripeljali. In danes je vaša gospa poslala za Vami tale listek.«

Marička je brala.

»Povedali so mi, kako neolikano ste se obnašali včeraj v družbi finih gospodov. Zelo me to boli. In ker ste vrhu tega še bolehní, zato za službo nesposobni, vam moram z današnjim dnev službo odpovedati. Da pa ne boste govorili, da sem skopá in umazana, Vam prilagam tale darček — par kovačev je bilo — več itak niste zaslužili.

Vaša gospodinja Nedeljkovič.«

Pokazala je sestri pismo: »Berite.«

»Ne razumem vsega,« je dejala sestra, ko je odložila pismo. Marička ji je pojasnila zgodbo prejšnjega dne in nazadnje pristavila skoro obupano: »In zdaj ne vem, ne kam ne kod?«

»Otrok,« je rekla sestra premišljeno, »veste kam? Kar lepo domov in nikamor drugam. Mesto ni za vas. To vam svetujem kot vaša najboljša prijateljica.«

Marička je molčala. Ali bi, ali ne bi?

Jubilejne slovesnosti v Parizu ob stoletnici čudodelne svetinje.

Marička je brala. Skrb ji je legla na obraz. Kam? Domov, Ljudem pod zobe? Iskat nove službe? Če pa že povsod ne vedo za njeno neolikano vedenje?

V tej zamišljenosti jo je našla sestra Aleksandrína, ko ji je prišla praviti, da je zdrava in da lahko gre, kamor hoče. Tako je potrdil gospod primarij.

»Pa kaj vam je, otrok? Nekam otožni ste.«

»Ob službo sem.«

»Pa zakaj?«

»No, kako bo?« je prekinila molk sestra usmiljenka.

»Domov bom šla,« se je odločila Marička. »Najbolje bo.«

»Blagor vam!« je čestitala sestra Aleksandrína, »blagor vam. Od mene pa vzemite v spomin tole. Kadar jo boste pogledali, naj vas spominja, kdaj ste bili v štiriindvajsetih urah dvakrat ozdravljeni.«

Bila je majhna, drobna čudodelna svetinja Matere božje.

Zgodbe krščanske matere.

Janez Pucelj. XIX.

Elizabeta je poklicala svoji hčeri in jima rekla: »Danes pride vitez, ki sem vam že govorila o njem. Jaz ga ne poznam. Spomnita se, kar sem vama povedala in kako sem ga opisala; potem ga bosta lahko spoznali. Jezus je že naš oče in zaščitnik; danes nam bo poslal onega, ki bo namesto njega naš dobrotnik!«

Kmalu nato je zazvonilo pri vratih.

Radovednost deklet je prišla do vrha.

Slovesno resno je vstopil vitez Ivan Sala, opravičil svoj prihod in prosil Elizabeto sveta v zapletenih vprašanjih, tičočih se njegovih časnih in večnih zadev.

V svoji ponižnosti je bila Elizabeta zaradi teh vprašanj v mučnem položaju. Rešila pa jih je v svoji ljubezni do bližnjega v veliko zadovoljstvo gospoda Ivana Sala.

Ker je bil g. Sala natančno poučen o usodi Elizabetini, o življenju njenega moža, o pomanjkanju v družini, bi bil rad kaj storil za nje. Elizabeta je poklicala hčeri. Gospodu je bilo všeč njuno skromno obnašanje in jima je rekel: »Otroka moja! Bog me je navdahnil z mislijo, naj vama nadomeščam očeta. Poznam vaš položaj, poznam vašo družino, saj je znana po vsem Rimu. Vaša draga mati ne bo užaljena, če za vas zanaprej naložim mesečno rento. Zahvalita Boga, bodita pridni in molita zame!«

Po oni burni noči ni Luciana hotela ničesar več vedeti o svetu; Marijana pa je sanjala dalje. Ni ji sicer manjkalo prilike za možitev, toda Elizabeta je hotela vse prej natanko vedeti o stanu, poklicu, značaju bodočega moža svoje hčere — to pa Marijani ni bilo povsem všeč.

Marijana je zbolela in tako čudna je bila njena bolezen, da je zdravniki niso mogli prav določiti. Elizabeta je bila žalostna in je stregla bolnici na vso moč: ničesar ji ne sme manjkati.

Dva meseca je trajala bolezen — pa okrevanje je bilo prav tako nevarno kot bolezen: radi velike slabosti in neke otožne potrtosti je postalo bolnici vse pusto in zoprno. In ker zdravniki niso vedeli reči kaj bolj do-

ločnega, so rekli, da je vse to pač posledica dušnih bolečin, dušne potrtosti.

»Aha!« sta se dvignili brž obe tetki. »Vidite, saj sva rekli! Zdaj pa imate! Od same molitve in zatajevanja si bosta dekleti še jetiko nakopali.«

Te misli so se vkradle tudi Marijani v srce in povračala je svoji materi njeno skrb s trpkimi očitki.

K žalosti zaradi Marijanine bolezni se je pridružila še skrb za Lucino. Bolezen se je res sprevrgla v jetiko. Obe sestri pa sta spali v isti sobi. Marijana, ki ni slutila nevarnosti, se ni hotela ločiti od svoje sestre. Elizabeta je tolažila bolnico, da jo bo Jezus Nazareški gotovo ozdravil; mora pa seveda tudi sama skrbeti za svoje ozdravljenje, predvsem ji je treba zato čistega, dobrega zraka. Elizabeta je zato brž mislila, kako bi sobo pregradila z lahko steno; medtem bi prenesli bolnico za nekaj dni v njen hram.

Prišel je gospod Ivan Sala. Bolnica je bila sicer udana, a vendar nekoliko potrta. Obljubil ji je, da bo dal poslikati njeno sobo z rožami in listjem, kakor si bo sama izvolila.

Zdaj šele, ko so jo premaknili, so videli, kako je bolnica slaba. »Saj ne bo dočakala, da bi bila soba poslikana,« so rekli vsi.

Elizabeta pa se je zatekala k Jezusu Nazareškemu za zdravje svoje hčere.

Marijana je hotela vsak dan posebe zvedeti, kako kaj napreduje slikarija v njeni sobi, in se je veselila, ko je slišala, kako postaja lepša vsak dan. Naenkrat pa je začutila, kakor da je neka moč spreletela njeno telo in hotela je vstati, da bi sama videla slikarijo s svojimi očmi. Zabranili so ji. Pa spet je silila; pomagali so ji, da se je oblekla in da je vstala in — šla je brez pomoči, kot da ni bila nikdar nič bolna. — Jezus Nazareški jo je ozdravil. Vzkliknila je: »Ljuba mati! Moja soba ni več moja! Naj bo kapela za Jezusa Nazareškega! Rada mu jo dam. On me je ozdravil brez zdravil!«

Zelja se ji je izpolnila.

S pomočjo gospoda Sala so spremenili sobo Marijanino v lepo kapelo in postavili v njej oltar. Na prošnjo nekega prelata je do-

volil papež Pij VII., da se na dan posvečenja sme v kapeli brati pet sv. maš.

Od tega dne se je razširilo češčenje podobne Jezusa Nazareškega ne le v Rimu, ampak tudi po bližnjih mestecih, ki leže po gričih in višinah, imenovanih Castelli Romani,

kakor so: Albano, Marino, Rocca di Papa, Grottaferrata, Castel Gandolfo in druga.

Bilo je kakor nekda, ko je Jezus iz Nazareta hodil v človeški podobi po svoji domovini in so za njim klicali vsi trudni in obteženi: »Jezus iz Nazareta, usmili se nas!«

IZŽIVLJENJACERKVE

Rimska kronika. Meseca septembra je praznovala provincija Parma stoletni spomin prikazni Marijine. Usmiljena sestra Katarina Labouré, ki je umrla l. 1876, je bila kot 24 letna redovnica (1890) deležna te milosti. — Stoletnica se je obhajala v cerkvi »Santa Maria del Quartiere«, kjer se nahaja zelo stara podoba Marijina iz l. 1574. — Sodelovanje Cerkve in države na temelju lateranske pogodbe se je uveljavilo tudi sedaj po potresu v južni Italiji. Sv. stolica bo skrbela za pozidavo župnišč, država pa za obnovo cerkv. — Prva mednarodna razstava za novodobno cerkveno umetnost bo otvorjena novembra v Rimu. — One dni se je povzpел 32 letni delavec Marcello Nitrat na kupolo vatikanske cerkve sv. Petra, da bi užival krasni razgled na mesto. Ko je bil na najvišji galeriji kupole, ga je opozoril uslužbenec bazilike, naj bo previden. Nitrat je zatrdil, da se takoj vrne. V tem se je najbrž onesvestil in izgubil ravnotežje. Padel je na spodnjo teraso in se ubil. — Govori se, da bo proglašen za narodni praznik namesto 20. septembra — 11. februar, t. j. dan, ko je bila podpisana lateranska pogodba. Tako je iztrgan zadnji trn iz mesa Italije, ki je motil soglasje od l. 1870 dalje. —

Če bi... V pastirskem listu je škof v Freiburgu (Švica), Marij Besson, spregovoril tehtne besede, ki naj bi jih povsod slišali. Med drugim je zapisal tudi to-le:

»Če bi ne čitali plitvih stvari onih časnikarjev, ki to zasmehujejo, kar vi spoštujete; če bi nikdar ne kupili knjige v trgovini, ki nje izložbena okna pričajo, da se tu prodaja književno blago, katero je sposobno pohujšati zlasti mladino, — bi taki knjižotržci in časnikarji pač manj drzno nastopali. —

Če bi imeli dovolj poguma, da bi se odločno in dosledno izogibali predstav, ki skrunijo naše oko in domišljijo, bi videli, kako urno bi gledališče in kino očistila svoje sporede.

Občinstvu se pač nudi to, kar želi, ali

česar ne odkloni. — Če bi imeli pogum, da bi neustrašeno zavrgli modo in druge razvade, ki onečaščajo olikan narod, če bi imeli toliko junaštva, da bi zavrnili brezvestneže, ki kvarijo mladino in izpodkopujejo vero, pa bi jih kmalu prisilili, da bi morali molčati in prenehati s svojo drznostjo; saj so ti sejalcji razuzdanosti močni samo zato, ker ste vi slabi.

Če bi vi katoličani v vsem življenju: v branju, v zabavi, v razvedrilu dajali Bogu, kar je božjega, pa bi se prepričali, kako bi vaš lep zgled blagodejno vplival na vso javnost...«

Odgovorimo vsi: Bomo!

Kolodvorska služba božja v Monakovem je jako koristna naprava. V preteklem poletju je bilo opravljenih 315 svetih maš, katerih se je udeležilo 60.832 potnikov; za 15 tisoč več ko lansko leto. Med temi je prejelo sveto obhajilo 3428 oseb. Najštevilnejši obisk je bil na binkoštno nedeljo (blizu 4000 oseb).

Pasijonske igre oberammergauske so bile 28. septembra zaključene. Vsega skupaj so priredili 78 predstav. Med 350.000 obiskovalci je bilo do 100.000 inozemcev. Naj bi se spolnilo v srcih vseh, kar opominja napovedovalec v predgovoru k igri: »Po teh prizorih utrjeni se vrnite — prijatelji — na svoj dom polni ljubezni do Njega, ki vas je ljubil do smrti.«

Evharistična slavnost. Tirolci so imeli v dneh od 3. do 12. oktobra evharistično pobožnost v Inomostu. Glavna svečanost je bila dne 12. oktobra, ko se je ves narod posvetil Kristusu Kralju. — Tirolsko ljudstvo, zastopano po vseh slojih, je zopet izpričalo svojo globoko vernost. Navzoč je bil tudi zvezni predsednik Miklas.

Silno pomanjkanje duhovščine. Na Češkem se število župnij, ki nimajo lastnega duhovnika, od leta do leta množi. V praški škofiji je nezasedenih župnij 270 (22%); v litomeriški škofiji 334 (33%); v kraljevograški škofiji 266 (29%); v budjejevski 243 (30%). Prejšnje čase so pa češki bogoslovci prihajali še v naša slovenska semenišča.

Prvi belgijski kongres v proslavo prsveti Evharistiji so imeli v Mehlinu v dneh od 28. do 31. avgusta. Na ta način so praznovali Belgijci stoletni spomin na ustanovitev lastne države. O priliki kongresa se je poklonilo božjemu Zveličarju v presv. Reš. Telesu 40.000 otrok. Ženstvo je imelo svoje zborovanje; navzočih je bilo 45.000 oseb. Pri sklepni evharistični procesiji je bilo zbranega naroda nad 150.000. Glavni cilj kongresa: Razmerje svete Evharistije do družine.

Sedemstoletnica sv. Antona Padovanskega. Mestni svet v Padovi je razposlal oklic na katoličane vsega sveta, naj bi ob jubileju, ki se prične junija 1931, obiskali grob in celico, kjer je umrl veliki svetnik in čudodelnik sveti Anton.

Kain, Lucifer ali Judež? Vedno bolj navzdol gre na Ruskem. Kaj je vse možno pri ljudeh, ki so prišli ob krščansko vero, priča sledeče poročilo nekega Danca. Bil je navzoč, ko so sovjetske komunistične oblasti mesta Svijatsk ob Volgi odkrile spomenik Judežu Izdajalcu. Ob tej priliki je imel neki rdečebredec govor ter pripovedoval, kako so mestni svetovalci ugibali, ali naj bi spomenik postavili Kainu, Luciferju ali Judežu. Končno so se odločili za Judeža, češ, da je imel drznost, upreti se Ustanovitelju katoliške Cerkve. Ko je bil spomenik odkrit, se je ves narod do tal priklonil. Veliki kip predočuje moža, ki dviga pest proti nebu...

Ali si moremo misliti večjo nizkotnost in propalost? In take sovjete imenujejo osrečevalce ljudstva. Zares, potrebno je, da pomnožimo molitve za Rusijo, ki je tako tepena in ponižana.

Radio-posvetovalnica, to je novost, ki jo je vpeljala katoliška ljudska zveza v Švici. Na čelu te posvetovalnice je urednik in glasbenik obenem, pa bo zasledoval sporede katoliških oddajnih postaj in nasvetoval one točke, ki so v umetnostnem in kulturnem oziru vredne priporočila.

Najnevarnejša kuga. 70 % književnega papirja se je porabilo leta 1925. zgolj za natis književne šare, t. j. tako zvanega pohujšljivega »šunda«. Danes gotovo ni boljše. In tako umazanarijo požira že mladina, če starši nanjo strogo ne pazijo. Ni čuda, če se svet pogreza v mlakužo nenravnosti in brezverstva. Ali je pri nas po mestih morda kaj prida bolje?

Izredno ustanovo je napravil španski grof de Vilna. Čital je okrožnico papeža Leona XIII. »Rerum novarum«, pa je omehčan po vsebini prepustil deželni zvezi v Avili 12.355 hektarov zemljišča, ki ga naj razdeli med naseljenke proti malenkostni najemnini. Ustanova je bila slovesno podpisana od državnih in cer-

kvenih oblastnikov. Minister za poljedelstvo je najemnike opominjal, naj se izkažejo vredne te velike dobrote.

Med čudežno ozdravljenimi bolniki v Lurdu (1930) zbuja pozornost predvsem Irena Turchi iz okolice Firenze v Italiji. Turchi je bila že več ko leto dni na postelji v bolnišnici mesta Careggio. Imela je težko sušico (tuberkulozo). Tudi najlajše hrane ni mogla več uživati. Močno je kašljala in bljuvala kri. Peljali so jo v Lurd. Kopali so jo v lurški vodi — brez navideznega uspeha. Prepeljana je bila zopet na vlak. Med vožnjo se je pa nenkrat dvignila in je brez tuje pomoči lahko hodila po vseh vozovih dolgega vlaka.

Kaj bo v Nemčiji? Volitve so razočarale. Nemški katoliški centrum (središče) je napredoval za milijon glasov in za 6 poslancev. Ima jih 68. Tudi katoliška ljudska stranka na Bavarskem je napredovala. Toda šli so naprej tudi komunisti, zlasti pa narodni socialisti, ki bodo z njimi proti Cerkvi skupaj hodili; podpirali jih bodo soc. demokrati, ki imajo največ poslancev, dasi so nekoliko nazadovali. Če bo zbornica delazmožna, bo skušala najbrž ustrezati ruskim boljševikom. — Volitve v Nemčiji uče, kako napačno delajo vsi, ki se iz strahu ali drugih napačnih vzrokov ne udeleže volitev; med temi je ponavadi največ takih, ki bi prav volili, če bi šli na volišče. Pri zadnji volitvi v Nemčiji je bilo 20 % zanikarnežev.

Spremembe. (Ljubljanska škofija.) Za arhidiakona mesta Ljubljane je bil imenovan kanonik dr. Tomaž Klinar, župnik stolne župnije — Podeljena je bila župnija Primskovo pri Litiji ondotnemu župnemu upravitelju Antonu Plešiču. — Premeščeni so kot kaplani: dr. Viljem Fajdiga iz Šmarj pod Ljubljano v Škofjo Loko; Jožef Rozman iz Borovnice v Šmarje; Janez Lončar iz Horjula v Borovnico. — Dosedanji škofijski tajnik Jože Jagodic je prevzel voditeljsko poslovanje v škofijski pisarni v Ljubljani. — Na šk. gimnaziji v Št. Vidu je nastavljen kot učitelj glasbe duhovnik M. Tomc, ki se je v glasbeni stroki izobraževal več let na Dunaju. — Za župn. uprav. v Lešah je nastavljen Ivan Knafelj, poprej kaplan na Jesenicah. (Župnik M. Sušnik je ostal v Rovtjah.) — Andrej Ilc, kaplan v Leskovcu je postal župni upravitelj v Podzemlju, Viljem Cunder, kaplan v Toplicah, pa ž. u. v Sorici.

Frančiškanske župnije: Za župnika-vikarja v Sp. Šiški je imenovan P. dr. Modest Novak; za kaplana pa P. Ferdinand Zajc; za subsidiarja v Ljubljani p. Frančišek Ačko.

Lavantinska škofija. (Premembe.) 1. oktobra je bil umeščen na župnijo Kozje ondolni župni upravitelj V. L u n d e r. — Alojzij P o h a r, superior mis. hiše pri sv. Jožefu ob Celju, je imenovan za konzist. svetnika.

Naš Lizijé. Na Selu pri Ljubljani, kjer blage redovnice karmeličanke s svojimi molitvami in pokorili izprošajo blagoslov na domovino in odvrčajo božje šibe, je bila na godovni dan priljubljene naše priprošnjice sv. Terezije Det. J. — blagoslovljena kapela z oltarjem svete Male Cvetke. V oltarju je na vidnem mestu tudi relikvija (svetinja) čudodelne svetnice.

Novi kandidati duhovskega poklica. V ljubljansko bogoslovno semenišče je sprejetih v prvi letnik 16 maturantov, ki so se odzvali klicu božjemu, da postanejo delavci v vinogradu Gospodovem. Skupno z bogoslovci iz drugih škofij šteje prvi letnik čez 30 slušateljev. V prvi letnik mariborske bogoslovnice je vstopilo 14 kandidatov. Bog daj vztrajnost!

Jubilej odličnega zavoda. Dijaško vzgojevališče sv. Stanislava s popolno slovensko gimnazijo v St. Vidu nad Ljubljano deluje plodonosno že 25 let. Dne 21. septembra je bila jubilejna proslava, pri kateri je bil navzoč poleg ljubljanskega škofa dr. Rožmana tudi nadškof dr. Jeglič, ustanovitelj zavoda. Slovesnost se je ob navzočnosti sedanjih in bivših gojencev izvršila z vso presrečnostjo. — O priliki 25letnega jubileja je izšla zgodovinska, spominska knjiga z mnogimi slikami.

Iz zgodovine sledeče podatke: Doslej je napravilo zrelostni izpit na gimnaziji zavoda 434 dijakov. Od teh se je posvetilo d u h o v s k e m u poklicu 187. Ostali delajo čast zavodu po vsakovrstnih poklicih. — Naj božji blagoslov spremlja to mogočno trdnjavo lepe vzgoje in pravega napredka še v bodoče!

Če se posreči odlična verska prireditve, nasprotniki Cerkve in njih časopisi seveda niso zadovoljni. Tudi zagrebški evharistični kongres ni bil brez protivnikov, ki so podtikali prirediteljem in udeležencem druge namene. Toda vse to se razprši, če se pomisli, da je bilo o priliki kongresa samo v cerkvi oo. jezuitov 15.000 oseb obhajanih. Če bi vpoštevali obhajila po drugih cerkvah, bi morali to številko vsaj početvoriti. »Po njih sadu jih boste spoznali« — velja tudi tu.

Ali so bili pripravljeni? Statistika avtomobilnih nesreč, ki se množe dannadan, pove, da je bilo l. 1929. na Francoskem med avtomobilno vožnjo 3717 smrtnih nesreč, ranjenih pa je bilo okrog 60.000 oseb. (Približno toliko nesreč je bilo zadnjič ob potresu v južni Italiji.) V Združenih severnoameriških državah je bilo istodobno smrtnih nesreč ob avtovožnjah

31.000; ranjenih pa čez milijon oseb. To je spremstvo tehničnega napredka sedanje dobe!

Cerkveno okrožje v Banatu, ki je imelo doslej apostolskega upravitelja, se preosnuje v samostojno škofijo. Tudi Bačka bo povišana v škofijo. Konkordatska pogajanja med Jugoslavijo in Vatikanom so domalega zaključena; vse težave so odstranjene. Manjka samo še podpisov. (Tako list »Times«.)

Marijine družine.

Marijanska slavnost v Budapešti o priliki Emerikovega jubileja je bila odlična in veličastna po ogromnem številu kongreganistov in njih voditeljev, pa tudi po tehtovitih predavanjih priznanih govornikov. Središčna točka Marijanskih prireditev je bilo veliko zborovanje na večer dne 21. avgusta v dvorani, ki ima 13.000 sedežev in prav toliko stojišč.

Ko so pevci odpeli mogočno himno, je povzel kot prvi govornik besedo ogrski finančni minister dr. pl. Z s i t v a y, ki je naglašal, kako važno in potrebno je Marijino češčenje v življenju narodov. Tudi ogrski narod je Marijanski narod, saj je Mati božja »patrona Hungariae« (zaščitnica Ogrske). Kakor je podpirala Devica Marija sv. Stefana, ogrskega kralja, tako se na Marijo zanaša ves narod še sedaj. V bojih življenja se vsi staramo, v češčenju Marijinem pa ostanemo vsekdar mladi.

V nemščini je pa razvijal bivši zvezni kancler in sedanj avstr. minister dr. S e i p e l naslednje misli:

Katoliška Cerkev se ima vsako stoletje boriti z novim sovražnikom. Nasprotnik krščanstva pa tudi Marijinega češčenja je danes zlasti novodobno poganstvo. To poganstvo nima namena, da bi obnovilo verstvo starih poganov, marveč uvaja samo to, kar je bilo v poganstvu slabega: brezmejni pohlep po uživanju je vsebina novodobnih poganov; dalje zanikanje božje in človeške avtoritete, razdiranje zakonov, razrušenje družin. »Preprečevati to pogansko življenje, postavljati mu nasproti vzor čistosti — to je vaša zadeva, častivci Marijini!... To je bistven del katoliške akcije!«

Nato je 33 dečkov v plemiški opremi v raznih živih slikah predstavljalo pozdrav Marijin: Ave, Maria, gratia plena — zdrava Marija, milosti polna!

Mikavna točka večernega sporeda je bila predstava: Sv. Emerik. V nemih, pretresljivih slikah je predočevalo okrog 1000 mladostnih igralcev zadnji boj poganstva na Orgskem proti kralju Stefanu, ki je vpeljal krščanstvo.

V okvir Marijanskih prireditev je bilo uvrščeno tudi posvetovanje voditelj v Marijinih kongregacij. Predsedoval je kardinal dr. Faulhaber iz Monakovega. Povelečeval je, kakor zna le on, lepe naloge, ki jih imajo kongregacije.

Prav v soglasju in zmislu ciljev Marijinih družb je bilo odrejeno, da so številni udeleženci imeli tudi skupno sv. obhajilo in sicer v raznih cerkvah. Sveto obhajilo so delili kardinali in škofje.

Dne 22. avgusta so se pa sešli člani in zastopniki kongregacij, ločeni po narodnostih, v posameznih dvorinah k skupnemu zborovanju.

Razni govorniki so razlagali zlasti, kako ustreči pravilom Marijinih družb z ozirom na sedanje razmere in potrebe po raznih krajih. Iz vseh razprav pa je izžvenela ugotovitev, da je kongregacija v sedanjih časih najvažnejša organizacija, saj ima namen (po čl. 1. pravil) skrbeti za lastno posvečenje članov, za apostolat, za brambo sv. Cerkve proti napadom brezvercev. To pa dosega s češčenjem in ljubeznijo do nebeške Matere, in pod varstvom mogočne kraljice Device Marije.

Podzemelj. Upamo, da nas nihče ne bo obsodil s prislovico o lastni hvali, če povemo, da se naša dekliška Mar. družba trajno krepi in razvija.

V jeseni je vstopilo 40 deklet pod Mar. zastavo; slovesen sprejem smo imele 8. decembra.

Dekleta hodimo redno k shodom. Nobena ga ne opusti brez važnega vzroka. G. voditelja temeljiti govori in neumorno prizadevanje za prospeh družbe, pripomorejo, da družbena pravila vestno izpolnjujemo. Nove članice se vedno oglašajo. Tudi fantje so prišli do spoznanja, da so v Mar. družbi dobra dekleta, zato si žele dobiti življensko družico iz kongregacije. Letos, na dan presv. Rešnjega Telesa je bila procesija nepričakovano lepo urejena. Tudi fantje so se v obilnem številu udeležili ter šli za svojo zastavo. Obnašali so se dostojno. Fantje so pri nas dobri, to nam daje upanje, da se bo v kratkem obnovila Mar. družba za fante, ki je bila ustanovljena že pred svetovno vojno.

Ojstrica nad Dravogradom. 3. avgusta smo imeli izredno slovesnost: blagoslovili so nam znamenje (Treh križev) ob cesti iz Dravograda na Košenjak. Domači župnik g. Rudolf Kociper je izvršil svete obrede, nato je pa v lepo zasnovanem govoru razložil, kako moramo vsak svoj križ s potrpežljivo vdanostjo za Jezusom nositi. Brez križa ni nihče, ki hodi v družbi Jezusovi proti nebesom. Po pridigi je bila nedaleč od znamenja služba božja pod milim nebom. Zbrala se je velika

množica pobožnih vernikov. Pevci in godbeniki so pripomogli, da se je vse izvršilo v tem večjo zadovoljnost. — Naj bo izrečena zahvala g. R. G., ki je lastnik tega sveta in je imel za ureditev vsega mnogo truda in stroškov. Bog poplačaj obilno!

Sv. Bolfenk pri Središču. Lep je bil pri nas 15. junij, ko smo se bolfenska dekleta prvič zbrale okrog svoje zastave, ki so jo izdelale čč. šolske sestre v Mariboru. Uresničile so se naše tihe želje, obenem se je pa pridružilo 15 novih tovarišic. Po slovesni službi božji se je vsa družba posvetila presv. Srcu Jezusovemu, katerega slika krasí tudi našo zastavo. Upamo in daj Bog, da bi nam ostal ta dan še dolgo vtisnjen v naše duše. Daj Bog, da bi plamen prave vneme za slavo Marijino plapolal vedno bolj in bolj v naših srcih, dokler ne bo zajel s svojo toploto vseh poštenih bolfenskih deklet in jih združil v en sam mogočen zbor otrok Marijinih.

Primerna zahvala. Dekliška Mar. družba v Drežnici je darovala za odkup in krst pogančka na ime Jožef 90 lir. Po tridesetih letih nežne skrbi, truda in tihih žrtev daruje družba svojemu g. voditelju pogančka, ki je krščen na njegovo ime. Naj bo ta poklonitev mal dokaz srčne hvaležnosti. Meseca maja je družba darovala v njegov namen sledeče: vsak dan so menjalno po tri članice prejele sveto obhajilo. Ker zemeljsko plačilo ne odtehta dobrih del skrbnega voditelja, prosimo in molimo, naj Marija s svojim Sinom po kraljevo nagradi svojega zvestega služabnika! (Op. ur.: Denar se je oddal zgorajšnjemu namenu.)

Razno.

Razstava Bratovščine sv. Rešnjega Telesa.

Iz prispevkov, ki jih darujejo člani »Bratovščine sv. Rešnjega Telesa« in iz darov, ki jih pošiljajo vodstvu častilci evharističnega Zveličarja, je mogoče vsako leto izvršiti lepo število mašnih plaščev in drugih bogoslužnih predmetov. Vsi paramenti so razstavljeni na vsakoletni razstavi, ki se vrši prve dni septembra. Za danes naj »Bogoljub« navede, kar se je v prošli zimi izdelalo brezplačno za razstavo.

Predvsem so se tu letos odlikovali ročni izdelki požrtvovalnih sotrudnic, gospej in gospodičen, ki že mnogo let sodelujejo pri bratovščini.

Dalje sta se naši najpridnejši »delavki« Marijini družbi pri Sv. Petru v Ljubljani in na Viču zopet odlikovali. Pri Sv. Petru so naredili: čipke za 3 albe in za 1 koretelj, 1 umetno vezeno štolo, kvačkane dele za 2 albi in 1 koretelj, 21 m drobnih čipk, 3.50 m čipk za ministrantovske haljice, 1 korporal, 1 palo,

2 purifikatorija, vse obšito s čipkami in še 17 m drobnih čipk. — Na Viču so naredili: 1 albo, 5 purifikatorijev, 1 kvačk. del za albo in 19.35 m širokih čipk za albe in 20.75 m drobnih čipk.

Poleg posameznih radodarnih in za božjo čast in slavo Jezusovo vnetih gospodičen (imena smemo izpustiti, ker sodimo, da bi jim samim ne bilo ljubo, če bi jih naštevati), so prispevale za bratovščino v blagu in z izdelovanjem še Marijine družbe v Smledniku, v Mirni peči in Sostrem.

Če se ozremo na veliko požrtvovalnost, ki se je pokazala za izdelavo paramentov pri delu za Bratovščino sv. Rešnjega Telesa in obenem za istočasno se vršečo misijonsko razstavo na jesenskem ljubljanskem velesejmu, moramo reči, da je slovensko ženstvo častno izkazalo ljubezen do evharističnega Kralja in vnemo za lepoto Njegove hiše.

Bog blagoslovi delo rok naših požrtvovalnih delavk in ohrani in pomnoži njihove vrste!

(Materijal za izdelavo čipk daje Bratovščina sv. Rešnjega Telesa; odposlila tudi po pošti. Naslov: Bratovščina sv. Rešnjega Telesa v Ljubljani, Pred škofijo 9, ali strokovna učiteljica V. Jerajeva, Ljubljana, Ahacljeva cesta 10/III.)

*

Škofijsko vodstvo Marijinih družb v Ljubljani sporoča, da bodo kmalu izšle 3 knjižice, porabne za Marijine družbe:

1. Kongregacijski katekizem po o. Harrasserju D. J. Stari katekizem je po večini razprodan; novi bo v par mesecih na razpolago.

2. Drobna knjižica, namenjena otrokom v Marijinih vrtcih.

3. Gvido Fontgallandski. Življenjepisi 12letnega dečka, na katerem se čudovito lepo vidijo sadovi zgodnjega in pogostnega sv. obhajila.

Še molimo za Rusijo!

Zveza Marijinih družb gospodov na Nizozemskem je poslala našemu uredništvu dopis, v katerem prosi, naj bi 30. novembra, 1. adventno nedeljo, mnogo tudi skupno molili za tako preskušano Rusijo. Sv. maše, sv. obhajila, popoldanske pobožnosti, sv. rožni venec: vse naj bi obrnili za naše nesrečne brate in sestre.

Podoben dopis kakor nam, so razposlali po vsem svetu. Četudi smo skupno že opravili svoje molitve pred nekaj meseci, vendar prosimo, naj bi se tej novi molitveni križarski vojski pridružili vsi člani in članice Marijinih

družb, če ne skupno, pa vsak zase. Molitev prodira oblake.

Dobre knjige.

Mir Vam — Slovenci! Pismo rojakom iz tujine. Cena 20 Din.

Zdi se, da naslov ni prav srečno izbran. — Bojev časopisnih in volivnih itak ni več; mir je torej že zavladal. Srčno in miselno zblizanje se bo pa doseglo, če se bodo tako zvali »svobodnjaki« ravnali po lepih navodilih in nasvetih, ki jih je v knjigi nebroj. Pa so nasveti taki, da bi se jih ob dobri volji morali vsi oprijeti, naj so poprej pripadali katerikoli stranki.

Pisatelj je z apologetično večino kratko in jasno rešil celo vrsto vprašanj in ugovorov, ki jih imajo protivniki Cerkve in vere radi na jeziku, kadar se hočejo zagovarjati ali izgovarjati. Dobe se verske udrihnice, ki bi utegnile zbegati tudi dobrega človeka, če mu jih kdo nenadoma vrže v obraz. Pisatelj take ugovore krepko in umljivo zavrne in pobije.

Drugače ima knjiga mnogo zanimivosti in vzpodbudnih podatkov iz drugih dežel. Pisana je živahno in tako poljudno, kakor malokatera današnja književna novost.

Res je morda osebam, ki so bile poprej bližje v političnem vrvežu, ta ali oni stavek nevšečen; tem zakliče pisatelj na str. 159:

»Prosim, gotovo mi povejte, česa nisem prav zapisal. Zavrnite vsako mojo trditev, ki ne drži. Pripravljen sem preklicati vsako napačno, tembolj še krivično besedo, ki se mi kot taka dokaže.«

Škoda, da se ta apologetična knjiga bolj ne širi.

Spoved malih grehov. Knjiga, ki je bila nje prva izdaja tako brž pošla, je ponatisnjena in se dobiva zopet v prodajalni Jugosl. knjižarne (prej Ničman) v Ljubljani. Malokatera knjiga se je v tako kratkem času razpečala, znamenje, kako potrebna je bila. Ker je bilo povpraševanje za njo še vedno veliko, se je trgovina odločila za ponatis.

Za red v kopališčih. (Za poredak u našim kupališnim prilikama.) Škof dr. J. Srebrnič se bori že več let proti nerodnostim v kopališčih ob morju in drugod. Dal je natisniti brošuro, ki v nji pojasnjuje, kakšno bodi obnašanje in vedenje v javnih kopališčih, ki naj bodo ločena: za moške posebej, za ženstvo posebej.

O brošuri bomo več spregovorili, ko se bo pričela nova kopališka sezona.

Jubilejni zbornik Katoliškega društva rokodelskih pomočnikov ob petinsedemdesetletnici. 1930. Ljubljana. Cena 25 Din. Vreden spomenik 75letnega jubileja. Knjiga prav tako okusna po obliki kakor bogata po vsebini. Vse, kar je važnega v delovanju in razvoju društva rokodelskih pomočnikov, izvemmo iz nje. In še marsikaj drugega. Neutrudljivo delavnemu predsedniku in izdajatelju g. kanoniku Al. Strojcu samo čestitamo k tako lepim uspehom.

Rože sv. Male Terezije. II. zvezek. Cena 5 Din, s poštnino 6 Din. Založil Karmel na Se'u. Nov zvezek dogodb domačih in tujih, ki nam pričajo, kako velika moč je sv. Male Terezije pri Bogu. Da bi tudi pričujoča knjižica dobila svetnici novih častilcev!

30 slovenskih narodnih zdravic. Za mešani zbor harmoniziral Ant. Grum. Založba Jugoslovanske knjižarne v Ljubljani. Cena 30 Din. — Kaj naj rečemo? Ali naj hvalimo? Ali naj grajamo? Vsi, ki se trudijo, da bi se širila med Slovenci.

abstinenca alkoholnih pijač, da bi se naš narod streznil, bodo nevoljni. Morda bodo celo trdili, da se bo s to knjižico pijanstvo, popivanje podpiralo. Ne bilo bi lahko ugovarjati. V pomirilo nam je bilo, ko smo nekje čitali, da ima ta zbirka le namen preprečevati popevanje umazanih, nepriljubljenih in pohujšljivih pesmi. Če se v veseli družbi razvname pevstva žila in se za kratek čas oglasi živahna pesem, naj bo vsebina dostojna, vredna poštenega srca. V toliko bo ta zbirka prav prišla.

Verlag der Schulbrüder, Kirnach-Villingen, Baden priporoča za prihodnje leto svoje koledarje: *Theresien-Kalender 1931*. RM 0-60. *Schulbrüder-Kalender 1931*. RM 0-60. *Kalender für kleine Leute 1931*. RM 0-50. Vsi trije koledarji so lepi. Zlasti prva dva se odklanjeta po prav dobrih slikah v bakrotisku.

Odgovori.

C. O.: Kaj si ubijate glavo s temi rečmi, ko bi lahko vprašali za svet spovednika! To so vendar vestne zadeve. Kakor spovednik odloči, tako naj bo. Rečemo samo to: Kdor misli, da je res zavezan, storiti kaj dobrega bližnjemu v prid, tega ne more izvrševati s tujimi sredstvi, četudi jih hoče vrniti. Lastnino lahko obrnem v pametne namene in koristne svrhe; če me veže dolžnost, pa moram skrbeti, da to izvršim, kadar in kolikor morem. — Spovednik bo odločil, če imate res kaj obveznosti. Po naši sodbi — ne. Dobrodelnosti — kolikor možno — so pa vrata vedno odprta.

A. G.: Saj ne boste zamerili, če vam rečemo po domače: Prismođa! Komu bo pa na misel prišlo, da bi v takih stvareh iskal kaj grešnega. Ali se zavedate, da je taka »škopuloznost« nekaj bolestnega? To ni več tenkovešnost, marveč pretiranost, ki vas brez vsake potrebe samo bega. Ne brigajte se za take marnje.

M. K. P.: Vaše misli o nesrečnih mladenkah, ki nimajo smisla za dostojnost, ki jim gine sramežljivost, bi bile vredne, da bi jih objavili. Pisali smo o tem zaenkrat že dovolj. Ponovimo pa včasih resno vprašanje in odgovor: Kdo je temu v obilni meri sokriv? ... Šivilje, ki se ne boje tujega greha, ki pomagajo tako loviti nedolžne duše v mreže satanove. Kako lahko bi bilo svetovati o priliki, ko se obleka meri: »Tako le in tako le bo prav, primerno in dostojno. Pohujšanja pa jaz ne maram in ne smem podpirati. Z grehom si ne maram služiti kruha!« Hej! Na noge, cenjene šivilje, za poštenost in dostojno modo!

G. P. K. 10. Vaši nasveti so docela umestni. O redovnem življenju imajo naši ljudje dostikrat nejasne in docela zmotne po me. Da je glede uredbe notranjega življenja in strogosti med posameznimi redovi precejšen razloček, je jasno. Prilичno bo kazalo sestaviti o tem daljšo razpravo, ki bo pripomogla, da bo marsikaterim, ki v nepoznanu dejanskih razmer zahrepene po samostanskem življenju, prihranjeno neljubo presenečenje.

Tečaji duhovnih vaj. Za organiste: od 17. do 21. novembra. — Za može: od 31. okt. do 4. novembra; od 13. do 17. decembra. — Za mladeniče: od 25. do 29. oktobra; od 10. do 14. novembra; od 29. novembra do 3. decembra; od 6. do 10. decembra. — Vsak tečaj se začne zvečer prvega in konča zjutraj drugega zgoraj imenovanih dni. Udeleženci naj bodo v »Domu« do šestih zvečer prvega dne. Za udeležbo naj se pravočasno prijavijo. Oskrbnina znaša 120 Din. — Vodstvo »Doma duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Za življenje.

Zastonj in brez koristi je bila nedeljska pridiga, če med tednom slab časopis to uniči, kar je duhovnik na prižnici učil in priporočal. Vsako četrtnetletje je treba delati propagando za dobro časopisje in izpodbijati ničeve izgovore in ugovore vseh, ki segajo po slabem časopisu. »Moram vendar vedeti, kar drugi pravijo« — tako se ti odreže ta in oni. Ali nasprotniki tudi tako delajo? Ali kupujejo katoliške časopise? — »Meni nič ne škoduje« — to je navadno opravičilo ljudi, ki jemljejo v roke slab časopis. — Če tebi ne škoduje (kar pa ni res), pa škoduje tvoji družini, tvojim sinovom in hčeram. Kaj pa vest? Ali dovoljuje podpirati slabo reč? In slabo reč podpira, kdor kupuje slab časopis. V sedaj še krščanski hiši bo prihodnji rod odtujen cerkvi, ako se odpro vrata slabemu časopisju in nevarnemu čitivu!

Kdor išče ... Tam poleti se je vozil član papeževe garde (straže), Švicar po rodu, v svoj kraj na oddih. V vlakcu je zadel skupaj z mladim možem, ki je gardista poznal. Začne ga zbadati s »papeževim junakom« in nadlegovati z zasmehljivimi vprašanji. Končno se je povzpел — tako je pač sam mislil — do sila »duhovitega« vprašanja: »Gotovo vam je papež dal na pot velike pravice, da smete maševati in spovedovati?« Ta drznost vsiljivega človeka je vzpodbudila mirnega vojaka, ki je doslej vse zbadanje krotko prenesel. Brez vidnega razburjenja odgovori razločno, da so vsi slišali: »Ne, pravice maševati in spovedovati mi sveti oče Pij XI. ni podelil; pač pa imam pravico v takih slučajih, kot je prav ta-le današnji, da smem birmo deliti.« Pri tem vstane, pa prisoli gobezdavcu eno od leve, eno od desne, da je kar pošteno počilo. Vsi navzoči so kakor en mož zaploskali in klicali: »Bravo, bravo! To je edino primeren odgovor!« »Birmanec« je brž pograbil svoj kovčeg — pa jo je popihal v drug voz. Težko, da bi se še kdaj na ta način zanimal za papeževa pooblastila.

*

»Ali se o Tereziji Neumann nič več ne sliši« — je vprašal sopotnik-duhovnik »Bogoljubovega« urednika. Ker o zamaknjenki iz Konnersreutha marsikdo rad bere, opišemo zopet nekaj zadnjih dogodkov.

Koncem julija se je Terezija zopet vrnila na svoj rodni dom. Prememba zraka je nanjo dobro vplivala; izgleda dobro, kljub temu, da že par let ne uživa nobene hrane. Naš rod se čudi, če bere, da pobožni švicarski samotarec bl. Nikolaj Flue, ki je živel pred 500 leti, ni razen svetega obhajila ničesar užival. Danes

doživljamo sami ta trajni čudež na Tereziji Neumann.

Število obiskovalcev ob petkih je zelo omejeno, ker je še vedno v veljavi naredba regensburškega škofa, da se dovoli obisk samo osebam, ki imajo škofovo pooblastilo.

Redne ekstaze (zamaknjenja) ob petkih se še vedno ponavljajo. Nedavno je prestopila v katoliško Cerkev v Konnersreuthu odlična protestantska družina iz Berlina. Vsi člani so prejeli prvo sv. obhajilo v ondotni župnijski cerkvi. Pretresljiva pasijonska ekstaza je nanje tako učinkovala, da so se povrnili v naročje svete Cerkve.

Nedavno so se Tereziji v zamaknjenju pokazali neki spomini iz zapuščine vseučiliškega profesorja Kontardo Ferrinija, ki je umrl 1902

v Paviji v sluhu svetosti. Proces za proglasitev blaženim se je v Rimu že začel. Terezija je koj spregovorila, ne da bi se stvari doteknila ali jo pogledala: »To je imel nekdo, ki je že v nebesih. Kontardo mu je bilo ime; bil je prijatelj papežev.«

Prav tako je domači župnik Naber ob taki priliki pokazal v papir zavit kosček prtenine. Sam ni prav vedel, kaj je v zavitku. Brž se je Terezija zgani, še preden je bila vprašana, in rekla: »To je od osebe, ki še ni bila proglašena za svetnika; pa je brž prišla k ljubemu Zveličarju...« S tem je hotela reči, da ni bilo treba omenjeni duši nič v vice, marveč da je bila takoj zveličana. Prtenina je kosček obleke bivšega cesarja Karla, ki je umrl na otoku Madeire v prežnanstvu.

Odpustki za mesec november 1930.

I. Odpustki celega meseca novembra.

Verniki, ki opravljajo vsak dan kako pobožno vajo v tolažbo dušam v vicah, dobe: 1. vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen; 2. p. o. poljubni dan v mesecu, če prejmejo svete zakramente, obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca novembra.

1. **Sobota, prva v mesecu. Vsi svetniki.** P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnovenske br.; d) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo. — Tretjerednikom v. o. — Dalje p. o. vsem vernikom pod navadnimi pogoji, če vrh tega opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja.

2. **Nedelja, prva v mesecu.** Udom rožnovenske bratovščine trije p. o.: 1. če obiščejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. R. Telo in pred njim nekaj časa pobožno molijo. — P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jezusovega. — Danes opoldne počeni in ves naslednji dan do polnoči morejo verniki, ki so prejeli sv. zakramente, tolikokrat dobiti p. o., kolikorkrat obiščejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Vse odpustke morejo obrniti v prid dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že en teden prej, torej od 26. oktobra dalje ali v osmini praznika, torej do 9. novembra; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali danes ali pa enkrat v osmini do 9. novembra.

3. **Ponedeljek.** Vernih duš dan. P. o.: a) udom za duše v vicah; b) udom br. presv. R. Telesa kakor 1. dan; c) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo; d) udom rožnovenske br. danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo.

5. **Sreda, prva v mesecu.** P. o. pod navadnimi pogoji vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožetu.

6. **Četrtek, prvi v mesecu.** P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

7. **Petek, prvi v mesecu.** P. o.: a) vsem vernikom pod navadnimi pogoji, če nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) istim kakor včeraj.

13. **Četrtek. Sv. Stanislav. Sv. Didak.** P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 1. dan; b) istim kakor jutri.

14. **Petek. Sv. Jozafat.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

15. **Sobota. Spomin umrlih iz karmeličanskega reda.** P. o. udom škapulirske bratovščine karmelske M. božje v redovni ali župni cerkvi.

16. **Nedelja. Sv. Neža Asiška.** P. o. istim kakor 14. dan.

19. **Sreda. Sv. Elizabeta.** P. o. istim kakor 14. dan. — Tretjerednikom v. o.

21. **Petek. Darovanje Marije Device.** P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi; b) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo obenem za razširjenje »Dejanja«; c) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi. — Tretjerednikom v. o.

24. **Ponedeljek. Sv. Janez od Križa.** P. o. udom škapulirske br. karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi danes ali v osmini.

25. **Torek. Sv. Katarina.** Tretjerednikom v. o.

26. **Sreda. Sv. Lenard Port.** P. o. istim kakor 14. dan.

28. **Petek. Sv. Jakob Marški.** P. o. istim kakor 14. dan.

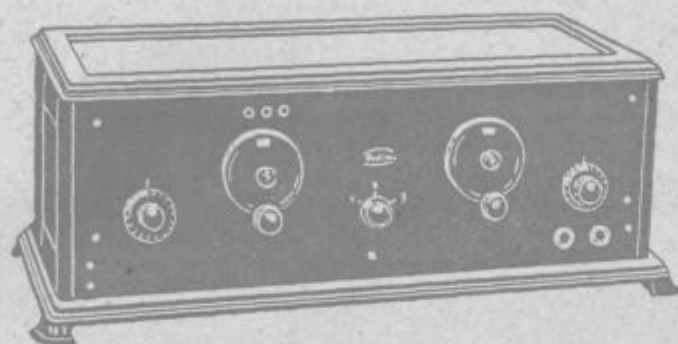
29. **Sobota. Vsi svetniki treh redov sv. Frančiška.** P. o. istim kakor 14. dan.

30. **Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Andrej.** P. o.: a) udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji, če molijo za razširjanje sv. vere; b) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo, sv. rožni venec.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, Anton Čadež.
Izdajatelj: Ivan Rakovec.
Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

Hočete vedeti, kaj se godi v Berlinu?

Hočete poslušati petje iz Španije, glasbo iz Rima, predavanje z Dunaja?

Zelite slišati našo domačo pesem iz Ljubljane, Zagreba in Beograda?

Gotovo to hočete!

Nabavite si za to **radioaparati** ki Vam vse to omogoči.

Pišite nam takoj. — V zalogi imamo izborne aparate vseh vrst po tako nizki ceni, da se boste čudili.

RADIO LJUBLJANA. LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 5
PAVILJON — POLEG HOTELA UNION

Dopisi.

Novaki pri Cerknem. Na praznik sv. Trojice je naša dekleška Marijina družba obhajala svoj 25letni jubilej. Prihitele so k nam sestre iz cele dekanije z zastavami. Po navdušenem pozdravu smo med ubranim pritrkovanjem novih zvonov stopile v lepo ozaljšano cerkev. Vsi navzoči so bili prevzeti radosti, ko se je pokazal na prižnici bivši dušni pastir in ustanovitelj tukajšnje Marijine družbe, g. Jožef Abram iz Pevme pri Gorici, ki je v pristrčnih besedah orisal pravo življenjsko pot po stopinjah Marijinih. Slovesnosti se je udeležila tudi vneta sotrudnica pri ustanovitvi pred 25 leti, sedaj usmiljena sestra Antonija Derlink iz mirenskega Grada.

Ob ustanovitvi, dne 12. junija 1905., je klečalo pred Marijinim oltarjem v Novakih 21 deklet, 17 jih je pravkar iz rok g. ustanovitelja sprejelo Marijino svetinjo, 4 pa so prestopile iz sosednjih družb. Mala četa med več kot 100 deklet v duhovniji, toda ta neustrašena. Res proroške so bile besede prvega voditelja, ki je ob ustanovitvi, kakor govori družbena kronika, zaklical: »Svet vas bo morda obmetaval z raznimi neslanimi pridrevki, ve pa ostanite vedno dobre in zgledne Marijine hčere, da boste še druge privabile za seboj in prekvasila vso mladino. Potem

bodo spoznali tudi drugi, kako sladko je služiti Mariji. Naj se po Mariji razlije božji blagoslov čez vso duhovnijo in polagoma dalje in dalje po okolici!« To se je v veliki meri izpolnilo. V začetku je sicer družba le počasi rastla. Leta 1908. je obhajala drugo lepo slovesnost: blagoslovljenje krasne družbene zastave. Med vojno je pa začela ta Marijina četa nekako dremati. Nova državna razmejitev ji je odtrgala nekako polovico članic (v Davčji). Leta 1923. se je pod vodstvom kurata g. Antona Krapeža začelo novo živahno gibanje. Ob sklepu sv. misijona 5. aprila 1925. je bilo na novo sprejetih 11 deklet, a še istega leta v septembru drugih 16. Naša četa je rastla na ugledu. Dekleta smo postajala ponosna, da smo v družbi. Še bolj pa so duhovne vaje za vsa dekleta 23. do 27. januarja 1927. okrepile našo družbo: članice so se ponovno navzele svete gorečnosti. Še isto jesen so privabile novih 22 deklet pod Marijino zastavo. Ob svojem odhodu iz Novakov v juliju 1928., je pustil g. Krapež dobro urejeno Marijino družbo z 71 članicami. Plačaj mu Bog po Devici Mariji! Mladina se je res prekvasila, ker se sedaj večji del deklet zvesto oklepa Marije, in po njej se razliva obilen božji blagoslov na vso duhovnijo. Skupno sv. obhajilo in shod imamo vsak mesec, skoraj enako tudi odborove seje. Odseka sta dva: evharistični in

olepševalni; obenem pa odbor skrbi, da so »Bogoljub« in drugi verski časniki doma skoraj po vseh hišah. — V teku 25 let je bilo sprejetih v našo Marijino družbo 191 deklet; od drugih jih je pristopilo 11. Poročilo se jih je iz družbe 36, v samostan odšlo 8, umrlo 14, drugam pristopilo 27, izbranih ali izstopivših 36. Ob 25letnici nas je v družbi 81. Z ljubim Sinom nas blagoslovi Devica Marija!

Št. Ilj pod Turjakom. Marijina družba za dekleta je obhajala 7. in 8. septembra 25 letnico ustanovitve. Proslavili smo ta srebrni jubilej tako: V nedeljo je bilo slovesno sprejetih 13 novih članic pod prapor Marijin. Dal Bog, da bi zlato zrnje slavnostnega govora padlo na rodovitna tla in obradilo stoteren sad. Pogled na mlado četo deklet v belih oblekah je vzbujal trdno nado, da bodo izvoljene trajno značajne. Marija jim bo najboljša učiteljica skozi viharna leta mladostnega življenja. Na praznik rojstva Marijinega smo imeli tudi zunanjo proslavo. Spored: pozdravni govor č. g. voditelja; igra »Roka božja«, deklamacije in kratka šaloigra »Zamorčki«. Veseli smo bili, da je k naši proslavi pripomoglo tudi Apostolstvo mož in mladeničev. Moški zbor fantov je nastopil prvič na našem odru.

Odgovori.

Nedružbenka: Dotična oseba je zapisala pač v umljivi ljubezni do Marije besedo, ki se ne sme tako tolmačiti, kakor da bi drugi ne mogli Marije ljubiti. Le bodite potolaženi. To lahko rečemo: Ako tako častite in ljubite nebeško Mater, kol se bere v pismu, ste že prav za prav Marijin otrok. Napravili boste pa Brezmadežni še posebno veselje, sebi pa zagotovili obilno sreče, blagoslova in milosti, če se pridružite Marijini armadi in tako v dejanju pokažete, da je resnično, kar trdite v dopisu. — **A. Ben.:** Pravite, da ste imeli »boje z različni neč, predstavami«. Smatramo, da so bile to le skušnjave, in da ni bilo privoljenja. Dokler se človek bojuje, se ne more reči, da je premagal. Tudi priznanje o »zmedenosti itd.« dovoljuje sklepati, da grešnost vsaj velika ni bila, kajti smrtni greh stori, kdor prelomi božjo postavo v važni reči tako, da greh jasno spozna in popolnoma privoli vanj. — Ako ste pri drugi spovedi vso zadevo o bojazni glede sv. obhajila in glede pomanjkljive spovedi pojasnili, je stvar itak poravnana. — Glede zaobljube je pomniti, da je veljavna in veže pod grehom, če je bila storjena s premislekom. Smrtno bi grešil, kdor bi zaobljubil pod smrtnim grehom, potem bi pa zaobljubo v veliki meri prelomil. Z zaobljubo seveda Boga častimo. — Kaj je treba za vstop v samostan?... Kratko rečeno: Poklica je treba in dobre volje — vse drugo bo navrženo. Dobro je, da kaj čitate o redovnem življenju, da se seznanite tudi s težavami redovnega stanu.

Najcencnejši nabavni vir

je naše

I. delavsko konzumno društvo,
ki ima sledeče prodajalne:

1. Kongresni trg 2,	18. Struge,
2. Dunajska cesta 38,	19. Žuženberg
3. Zaloška cesta 15,	20. Sv. Križ pri Kostanjevici,
4. Sv. Petra cesta 87,	21. Bloke,
5. Florijanska ulica 5,	22. Trbovlje II.,
6. Cerkevna ulica 21,	23. Trbovlje-Vode,
7. Celovška cesta 57,	24. Rajhenburg,
8. Glince, Tržaška 11,	25. Senovo,
9. Rožna dolina III./5,	26. Poljčane,
10. Zgornja Šiška, Vodnikova 24,	27. Makole,
11. Dev. Marija v Polju,	28. Ruše 35,
12. Svetje-Medvode,	29. Lobnica-Ruše,
13. Sora-Medvode,	30. Brezno,
14. Škofja Loka,	31. Guštani,
15. Kranj,	32. Prevalje,
16. Križe,	33. Mežica,
17. Tržič,	34. Černa.

Prodaja se le članom. Član postane lahko vsak, če se prijavi v prodajalno. Delež 25 Din, pristopnina 5 Din, jamstvo samo še enkratno.

Letno se razdeli med člane na 3% dividendi nad pol milijona dinarjev. — Cene najugodnejše!

Opozorilo!

»DOBRI PASTIR«. — Pravkar je bil dotiskan drugi zvezek premišljevanj o življenju našega Gospoda Jezusa Kristusa in njegovih svetnikov. — Spisal dr. Ciril Potočnik, semeniški spiritual v Ljubljani, 1930. — Založila prodajalna Jugoslovanske knjigarne (prej Ničman) v Ljubljani. — Oceno prihodnjič!

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreštuje hran, vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijsko, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju
L. Vilhar, Ljubljana
Sv. Petra cesta 36

NAJVEČJA IZBIRA BLAGA
ZA ŠPORT IN TURISTIKO PRI

A. & E. SKABERNĚ, LJUBLJANA

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove izbrona proti razpoki, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Can-
karjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe
Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb,
Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjenišтва v vseh večjih krajih.

Družinska Pratika 1931

je izšla in se do-
biva po vseh trgo-
vinah

Zahtevajte povsod
to našo pratiko s
sliko sv. Družine

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKÉ ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE
PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA 6
II. NADSTROPJE

Pazite na ime Schicht in na znamko Jelen!

Vsaki komad Schichtovega terpentinovega mila in vsaki zavitek Schichtovega terpentinovega mila nosi oba navedena znaka, znana po skozi 80 let izkušenem Schichtovem milu. Schichtovo terpentinovo milo daje bogato in mehko peno, čisti hitro in štedljivo Vaše drago perilo. Ima svež in prijeten duh, kateri se oprijema tudi stvari, ki se perejo in se jih tudi dolgo drži.

Namakati s pralnim praškom Ženska Hvala prati s Schichtovim terpentinovim milom.

